

იგი ქართლელი კაცი იყო. მისი მზერა, მისი სიტყვა, მისი სიღინჯე და პირადაპირობა ყოველ დღე, ყოველ შეხვედრაზე ჩემი ბავშვობის უწმინდესა და უნაზე მოგონებებს აღვიძებდა...

ფარდაგებზე ცვილდა თუთა. გარინდებულ მინდოოს აფხიზლებდა მწყერის ქვითქვითი. ორლობეში ყვაოდა ფშატი. ქვებზე ხარხარით მირბოდა რიყე და თავმონგრეული კოშკის კეტლებზე ქანაბდა ნაცარქათამას გამხმარი ღერ...

ეს სურათი მეორდებოდა მერეც, როცა ის აღარ იყო და მის საწერ მაგიდას ვუჭები. მე ვეხებოდი ქალდებს, მაგრამ სულ არ მგონებია, რამ ამ ქვეყნიდან წასული კაცის ქალდებს ვეხებოდი. მერიდებოდა, ასე მეგონა, შემომიწრებდა, შუბლს შეჭმუხნიდა, რომ მის ქალდებში ვიქექებოდი და იმას ვკითხულობდი, რაც მხოლოდ მისთვის იყო ჩანიშნული.

ჩემს ხელში თრთოდა დაუმთავრებელი რომანის ფრაგმენტები, ქალდის ნაგლეგებზე ჩანიშნული ფიქრი და ალსარება... მას ჰქონდა დაუღალავი შრომისა და სრულქმნის წყურვილი და დიდი მოთმინება. დიდი მოთმინება და გატაცება უნდა ლექსიკონის შედგენასაც და ხელგონის გათლასაც. იგი ცდილობდა, რაც შეიძლება გვიან მისულიყო ბოლო წერტილამდე და დიდხანს გაგრძელებულიყო შემოქმედის ლტოლვა. შემოქმედის ლტოლვა პორიზანტისაკენ ლტოლვას ჰგავს და განვლილი მანძილი ერთი ნაბიჯითაც არ აახლოვებს პორიზონტთან. მხოლოდ სიკვდილს შეუძლია დაუსვას წერტილი მის ლტოლვას...

მან იგრძნო სიკვდილის მახლოვება. ჩქარობდა. სურდა, რაც შეიძლება მეტი გამოეგლიჯ დუმილისათვის. იგი კვდებოდა, როგორც თავგამწირული შლვდელი თვეგორე. შემოქმედის ძიებამ უცნობი გზებით ატარა, შეებრძოლა და გზა თურია სიკვდილს და ახლა სიკვდილი სამაგიეროს უხდიდა...

იგი წავიდა, მაგრამ მე დამრჩა, მე მექუთვნის ჩემი მოგონება, რასაც ვერავის ვერ გავუყოფ და მხოლოდ მე მექუთვნის. მე მექუთვნის მოგონების წამი გაქრობამდე უცრად გაელვებული. მე მექუთვნის ლიმილი, რომელიც მხოლოდ მე მექუთვნიდა, სიტყვა, რომლის ექოც ჩემს სულში მერქდება. იგი დგას ჩამავალი მზის სინათლეში და ისევ მეხება ერთხელ დარწეული სიკეთის ტოტი. მე დამრჩა, მე მექუთვნის ჩემი მოგონება და განა ეს სტრიქონებიც იმ ძვირფასი დღეების გახანგრძლივების ცდა არ არის?

საკავები

82680 უილიამი

მინის სამხაცე

პირსა

არავის, წერმასაც კი არ აქვა ასეთი წვრილი ხელები.

ვ. ე. კამინგ

მოვადი პირი:

ამანდა უინგფილდ — დედა
ლაურა უინგფილდ — ქალიშვილი
ტომ უინგფილდ — ვაჟი
კიმ ო'კონორი — სტუმარი

მოქმედების ადგილი — ქუჩა სანტ-ლუისში
ნაწილი I — სამზადისი სტუმრის მისაღებად
ნაწილი II — სტუმარი მოდის

მოქმედების დრო — ახლა და წარსულში

სურათი პირველი

უინგფილდების ბინა უზარმაშარი სახლის უკანა მხარეს, ეზოსკენ არის მოთავსებული. თვითონ ეს სახლი მრავალუჯრედიან სკასა ჰგავს და დამახასიათებელია დიდი, მჭიდროდ დასაბლებული ქალაქებისათვის. ასეთ რაიონებში ღარიბი, საშუალო კლასის ხალხი ცხოვრობს ხოლმე.

ბინა გადაპყრობებს ქუჩას, შემოდიან ე. წ. სახანძრო (სათადარიგო) კიბიდან. თვით სახელწოდებაც კი ამ კიბისა უნებურად სიმბოლურ ხასიათს ატარებს, რადგან ამ უშველებელ შენობებს მართლაც რომ გამუდმებით უკიდია ადამიანური განწირულების ნელი, ჩაუქრობელი ცეცხლი. ეს სახანძრო კიბე და პატარა მოედანი კიბის თაგში დეკორაციის ნაწილს წარმოადგინს.

პიესა მოგონებას წარმოადგინს და ამდენად არარეალურია. მოგონებებს ხომ პოეტური თავისუფლება ახასიათებს; ზოგი დეტალი გამორჩება ხოლმე, სამაგიეროდ, სხვა დეტალებია გაზვიადებული, იმ ქმოციური განწყობილებისადა მიხედვით, რასაც იმ

ფარდის ახდისას მაყურებლის თვალში აღიძმოთება სხელი, პირები უკაა ეკ-
დელი. აქა ცხოვრობენ უინგფილდები. შენობა რამპის პარალელურად არის განლაგე-
ბული და ორივე მხარეს პატარა ქუჩა აკრავს — ბელი, ვიწრო ქუჩები. ქუჩები ღრმად
მიდანი, შორს, იკარგებიან; სიღრმეში მოჩანს ერთმანეთში გადახლართული თოვები
(სარეცხის გასაფენად), სანაცვე ყუთები და ლარტკულებით საცოდვად გადახერგილი
ასეთივე სახანძრო კიბები. მოქმედი პირები სწორედ ამ ქუჩებიდან შემოდიან და გა-
დიან. ტომის შესაგვალი მონოლოგის დასასრულს ბენდი, პირების ჰედელი, ტრანსპა-
რანტის საშუალებით, თანადანობით ქრება და უინგფილდების ბინის ინტერიერი ჩნდე-
ბა პირეველ სართულშე. მაყურებელი ხედავს საერთო რთასს, რომელიც ამავე ღრუს
ლაურას საწოლო რთასაც წარმოადგენს. საგარენელს გადახსნის სოლმები და იმაზე იძინებას.
სცენის სიღრმეში, შუაში — სასადილო რთაზი, რომელიც დიდი თაღით (ან შეორუ-
პროსცენიუმით) არის გამოყოფილი; ფარდები — გამშვირვალე, გამოხუნებული. ძვე-
ლებურ ეტაერზე, საერთო რთაში, ბლომად მინის სათამაშო შეცებისა დაღაგმეული.
აქვე, გედელოზე, თაღის მარცხნივ მამის დიდი სურათი ჰყიდია — მაყურებელს შესუ-
ქრის. სანდომანი ახალგაზრდა კაცი ჩანს. პირეველი მშოფლიო მის ქვეთით ჭოლვის
ჯარისკაცის ქუდი ხურავს. მომხიბლავად იღმება, თიქოს ამბობს — სულ ასე გაღი-
მებული ვინებიო.

პირველი სურათი სასადილო რთაში მიმდინარეობს. მაყურებელი მას ხედავს და ისმენს შენობის გამტკირვალე მეოთხე ქადლისა და თაღიდან ჩამოშევულ გაზის პორტიკირებს ქიდან. სწორედ ამ პირველი სურათის დროს მეოთხე ქადელი ნელ-ნელა ქრება. და მხოლოდ პიესის დასახულს, ტომის ბოლო მონხლოვის დროს დაშვება.

მთხრობელი → პირობითად არის გათვალისწინებული პიესაში. ყოველგვარი თა-
კისულება აქვს მინიჭებული, რასაც კი საჭიროდ მიიჩნევს.

ტომი მარცხნა ჰერიდან შემოდის, საკაჭრო გემის მეზღვაურის ფორმა აცვია. მძიმედ ამინივლის კიბეს, და ავანსცენაზე გამოვა. შეჩრდება, სიგარეტს მოუკიდებს. მიმართავს მაყურებელს.

ტ მ ი. დიახ, ნამდვილად. ჯიბე და სახელობი ფოტუპერით მაქვს გამოტენილი. მაგრამ ცირკის ჯამბაზი არ გვერნოთ — პირიქით. ცირკის ჯამბაზი სიმართლის სამოსელში გახვეულ იღუშისას გვთავაზობს. მე კი ჭეშმარტება უნდა გაღმოყიშალოთ, იღუშის საამურ საბურველში გახვეულა. დავიწყოთ იმითო, რომ დროს უკან გადავწევ. ოცდათოინ წლებში უნდა გადაგიყვანოთ, იმ უცნაურ ხანაში, როცა აზერიკის უსარმაზარი საშალო კლას უსინათლოთა სკოლაში მიაპარეს. მართლა თვალებმა დაუდასტეს. თუ თვითონ დაჭარების საკუთარი თვალების რჩებინა, ამას ვერ გეტყვით. ეს კა, რომ თითო გაფაციობით აყოლებდნენ ბრძების დაჩრდებით ანბანს, რაც ეკონომიკის დაჭვითების გრაფიკს გამოხატავდა. ქაპანეთში რევოლუციამ იცემოქა, ჩვენში მხოლოდ და რჩიალი და არევდარევა! ესპანეთში გრძნიერ გიზგიზებდა. ჩვენში მუშათა მღლელავება, ზოგჯერ გამაფრებულიც, ისეთ ქალაქებშიაც კი, როგორიცაა ჩიკაგო, კლივლენდი, სანტ-ლუისი... პიესის ფრინიც ეს გახლავთ. (შესიკა).

ქ პირსა მოგონებებს წარმოადგნს და აძლევად თხელი ბურუსი აკრაგს, სენტი-
მენტულურია, სიმართლეს არა ჰყავს. მოგონებებში თითქოს ყველაფერს მუსიკა გას-
დევს. ამიტომაც გესმით კულისებიდან ვიოლინის ხმა. მე მთხოველი ვარ პირსა... და
მოქმედი პირიც. მოქმედი პირი არიან აგრეთვე დედაჩემი ამანა, ჩემი და ლაურა
და გრით სტუართი, რომელიც ბოლო სურათებში გამოჩნდება. ეს ყველაზე უფრო რეა-
ლისტური სასიათია მთელ პირსაში, რაღაც რეალური სამყაროდან მოდის, ჩვენ კი
რაღაცნაირად დაშორებული ვართ რეალურ სამყაროს. პოეტებისა არ იყოს, მეც სიმბო-
ლოებში ვარ დახარბეჭული და ამიტომ ეს სასიათიც სიმბოლური გამომიტიდა, ისეთ

(პორტიკერს მიღმა ამანდას ხს. ეკარნშე წარწერა „Où sont les neiges“... ტომი პორტიკერს გადასწევს და სცენის სიღრმეში შევა. ამანდა და ლაურა გასაშეღლა მაგიდას უსხევდა. ჭამწნ, ოღონძ ამას ჩვენ უესტბოთ ვერძნობთ — არც საჭმელა მა- გიდაზე და არც ჭროვლული. ამანდა პირთ მაყურებლისკენ არის, ტომი და ლაურა პროფილში სხეულან.

ინტერიერი მცრავი შექით განათლება. ამანდა და ლაურა იქვე სხედან, მაგი-
დასთან. (ტომი არა სჩანს.)

განდა. (ეძახის). ტომ!

ო მი. აქა ვარ, დედა.

მანდა. ლოცვა ვეღარ წარმოგვითქვამს, მანამ არ მოხვალ.

ტ ო მ ი. მოვდივარ, დედა. (ონგავ დასრულ თავს და გადის. მალე ისევ გამოჩეუბა, თავის აღგილს დაიჭერს მაგიდასთან).

მან დ. ა. (თავისი ვაუს). თითოებით ნერ დაქვრები თევეშებზე, გვიცვალე. ვა-
თუ გინდა, პურის ქერქით გადაიღ და დალეჭე, კარგად დალეჭე! ცხოველებს
მისმა უკრძალი აქვთ კეტში, იქ ჩასირთ საჭმელი და მერე იცოხნიან, რასაც უნდა,
უნდენ. ადამიანმა ჯერ კარგად უნდა დალეჭოს და მერე გადაყლაბოს. წყარალ
ამო, შეილო, გემო უნდა ჩაატანო. კარგად შეკუაზულ კერძს ათასნაირი არომატი
ლუკება უნდა გააჩერო პირში, გემო და არომატი შეიგრძნო. დალეჭე, დაცალე,
უკე კირველებმა სითხე გამოჰყონ.

ტ ო მ ო. (შვეიცარიან დასტურს მოჩეკებით ჩანგალს და სკამს უკან გასწევს). შენგან გა-
უთავეველმა დარიგებებმა მაღაც დამიგარენა და პირის გემოც. წყნარად რაღა შემაჭ-
დევს, ქორივით მაბრიალო თვალები, ერთი ხელის განძრევაა არ გამოგებარება! ლუკა
ვერ ამიღია, შენ არ დასახო! რაღა მაღა უნდა მქონდეს, ან რომელ პირის გემოზე ლა-
პარაკობ, სულ იმას ცდლილობა, მალე მოვრჩე და გაფაქცე-მეთქი... მომკლა ამდენზა, „სა-
ნერწყვე ჯირყვლებმა“... „ცოხაამ“... და რა ვიდი!

ა გ ა ნ დ ა. (წყნარადა). შექედე, როგორ გამიცარდა! ასე გეგონება, მეტროპოლიტე-ოუერის ვარსკელავი მყავდება! (ტომი წამოღება, აგანსცენაზე გამოვა). ჯერ ერთი, სუფრიდან აღგომის ნება ვინ მოგცა?!

ო მ ი. სიგარეტი უნდა ავიღო.

მანდა. ძალიან ბევრსა სწევ.

ა ურა. (წამოდგება). ტკბილეულს მოვიტან

ମେଲାଦ୍ୟବନ୍ଦ ରାଜାଙ୍ଗବୀ ରୁକ୍ଷରୀ ତ୍ରମିଳ ପରିତ୍ୟୋଗରୀତି ଦ୍ୱାରା ଦା ଶିଖାର୍ଥୀଙ୍କୁ ପିଲ୍ଲାବିରାମ ହେଲା (ପିଲ୍ଲାବିରାମରେ ଏହାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଲା)।

ე ზანგი მე ვიქენები.

ବ୍ୟାକ୍ ପାଇଁ ମାତ୍ରମେ ମାତ୍ରମେ

၁၂၃၀။ ၁၂၃၁။ ၁၂၃၂။ ၁၂၃၃။ ၁၂၃၄။ ၁၂၃၅။

„, სად აღის თოვლი“ (კიბოსის გალაზიდან).

ა გ ა ნ დ ა. (პატივინ. სამუშარეულოსკენ მიღის. უზრუნველი ტრინით). ხდება სოლომე. როცა არ ელოდები, სწორებ მაშინ მოღლენ! ერთხელ ბლუ მასწეინში რომ ვიყავით, მასხოვეს. კეირა დღე იყო, საგამოხ ხანი...

ଓ মো. শ্রেষ্ঠীরাজ বিদ্যুৎ রাসায়নিক প্রক্রিয়া।

ମୁଖ୍ୟ ରେ. ଡାକ୍ତର୍ ପାତ୍ରାଦ୍ୟ, ଅନ୍ଧାରା.

ტ ၁၈။ မျှက်းမိလ္ဂားလှုပ်?

ଲୁହର ଶ୍ରୀକାରଙ୍କ ଏହି ଅନ୍ତର୍ଦେଶୀୟ ମଧ୍ୟାମ୍ଲା.

ამანდის (მობრუნდება, დესტრიტის ვაზა მთვევს, პალა. ბელა მაუსტერში იმით ვიყვავთ, ერთ მშვენიერ კეირა საღამოს, ერთხმად წერდებეჭი ყმაწვლი კაცუ ესტრემრა დედათქვევნს!.. რა პრანებაა — ზოგჯერ სკამიტიც კი აღარ გვყოფნიდა. ხელუად გაფრენდით ხოლმე ზანგს მრევლის საჭიროი და იქმნებოდა დასკვეცი სკამიტიც.

ଶ୍ରୀ ମନ୍ତ୍ରୀ (ବିଜୁ ପଟ୍ଟନାୟକ) ଓ ଆମିନ୍ ପାତ୍ରଙ୍କ ଦେଖିଲୁଛାମୁଁ ।

କାମିକଣ୍ଡର ପ୍ରଦେଶୀ ନେ ହୁଏଥିଲା, ଫଳରମାଳିଲୁହାର ଲାକାରାଜ୍ୟର ବ୍ୟାଲୋରେହା କାରିଗାଲ ଉଚ୍ଚନ୍ତିତ ପ୍ରଦେଶୀରେହା

శ్రీ మా. లుచెన్కాపుర్ణి. నృగుట్టల్లు. ప్రధానాం నేప్పాండి లాస్కెల్లాన్స్‌బుల్లో.

କାର୍ତ୍ତିକ ରାତରେ କାହାର କାମକାଳୀଙ୍କୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ଆପଣଙ୍କ ଦେଖିଲୁଛାମୁଁ ।

ಕ್ರಿ. ಎಸ್. ರೈಕರ್ಡ್

(ეკრანზე: ამანდა ახალგაზრდობაში; სტუმრებს ეგვიპტება).

ტ რ მ ი. მაინც, რაზე ლაპარაკობდით?

ამან და. დიდ-დიდ საკოთხებზე, რაც კი იმ დროს ქვეყნად სდგომიდა. არავითარი სიტოლანეებ და ფულეგრობა, არც ყოველდღიური წრილმანები, (ტომს მიმართავს, თოთქოს იერე ეკადეს, ნაიღიასთან, თუმცა სკამი თავისუფალია და ტომი ძეგლებურად უკიდურეს პორტიფრთმან დგას. ისე მიმკაცს მას ეს სურათი, თოთქოს წიგნი ქვიროს ხელში და ფურცლავდეს). სტუმრებიც სულ რჩეული ხალხი მომდიოდა, გთილობობილები... ჟალებლოვან პლანტატორები, პლანტატორების შვილები... ეს მისისიცის დელტის პლანტატორი, ეს ისათ... (ტომი ნიშანს მისცემს და კულისებში მუსიკა დაუკრაას. შექმა ამანდას ჟურნა — თვევა და მარტინ და მიმოწერა, ხმა უფრო გულში ჩამწეროდომ და სუვლიანი გაუტება. გროვებში ჭარბერა აისტება: „Où sont les neiges“...)

ერთი ახალგაზრდა კაცი იყო, ჩემს ლავშლინი, მერე დელტის პლანტაციონთა ბანკის უიცეპრეზიდენტი გახდა... ჰედლი სტივენსონი იყო ერთი ბოლოს მთვარის ტბაში დაიხრია, ასორმენტდათი ათასი დაუტოვა თავისი ქვრივს. ახლა კარტირები!... ქმება იყვნენ — უსტო და ბეიტის. სწორედ ეგ ბეიტის კარგადა ჭიჭაპ ჩემში! ბოლოს ერთ დაბრუნებულ ბიჭს წაეჩება, უეინრაიტს. მოვარის ტბაში ჰქონდათ დეული, კაზინოში. მუცელში მოხვდა ბეიტს ტყვია და მაშინვე მემფისში გააქანეს, მაგრამ ვეღარ მიაღწია, სასწავლოს მანქანაშივე მოკვდა. მის ქვრივაც დიდი სიმიღლე დარჩა — მოელი რვა თუ ათი ათასი აკრი მიწა — ესვერები!... ძალათი შეართვებინა იმ ქალამა თავი... განა ბეიტს უყავარდა! ის კი არადა, როცა მოკვდა, ჯიბეში ჩემი სურათი უპოვნება! ახლა ის კრინ-კარტული ბიჭი — ფიციუ — კალმით იყო პირდაპირ დახატული, მთვლია დელტის გოგოები იმაზე კარგადენენ ჭკაპა!

ტ ო მ ი. იმან რაღა დაუტოვა თავის ქვრივს?

ଅମ୍ବାନ୍ ରୁପୀ କରୁଥିଲେ ଶୈଖରତାବ୍ଦୀ! ରମେଶନାନ୍ ଦିଲ୍ଲୀରୁଲେ, ଶେଷ କଂଠ ଦ୍ୱାରିତଥିଲୁଣ୍ଟ, କାହିଁଏବେଳେ ନିର୍ମିତ ତାଙ୍ଗାକ୍ଷିଳୀରୁଲେ କାହିଁଏବେଳୀ ଦାମ୍ଭଜାରୁରୁଲା!

ტომი. შენი ლაპარაკიდან ასე გამოდის — ერთადერთი ქს ვაცი არ მოვარა.

ଅମ୍ବାଙ୍କ ପାଇଁ କରିଲୁଣ୍ଟରେତିଥି ଗାୟଶବ୍ଦାରୁ ଏବଂ ଫିରିବା ଜୁନ୍କ୍ଷିତ ତଥାରୁ
ଚାହୁଁରୁ — ଉନ୍ନି ବ୍ୟକ୍ତିଗତିରେ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଶ୍ଵରାଜ୍ୟରେ ମିଳିବାକୁଠିଲୁ — କାହାରୁ କୀମାରୁ
କୁଣ୍ଡଳୀ, କର୍ଣ୍ଣିରାଜ୍ୟରେ ମିଳିବାକୁଠିଲୁ... କାହାରୁ କର୍ଣ୍ଣିରାଜ୍ୟରେ ମିଳିବାକୁଠିଲୁ...
ମାର୍ଗରାମ ମିଳାଇଶ୍ଵର କାହାରୁଠିଲୁ...

କୁଳାଳ ପରିମାଣରେ କାହାରେ କାହାରେ କାହାରେ କାହାରେ

୩୮୯

სახანძრო კიბეზე ამანდა გამოჩნდება. უების ხმას რომ გაიკონებს, ლაურა თქვას შეიკრავს, მინის ფიცერებიან ჯამს გვერდზე გადასცებს და საბეჭდი მანქ კლავიტურის სქემას მიასტერიზდება კედელზე, მოწუსეულით შეკურებს. ამან ეტყობა რაღაც მოუვიდა — სახეზე აშერია ეს: უშიშო, უშიშო და ურთვევარი სულილ გაშომტყველება აქვს. სავერდის იაფასანა, მსუბუქი პალტო აცვია. ხელოვნერი ვის საკულო უკეთია. დამველებული ქადა ახურავს. ხუთ-ექვსი წლისა — რაღაც ურთხობელა ქადა, ზარის მოყვანილობისა. ამისთანა ტუდებს ოციან წლებში იცი დაწეს: ხელში უშველუბელი რევული უჭირავს, რომელსაც შავი ტყავის ყდა და ნიკე. საკეტები აქვს, ზედ ინიციალებია მოტვიურული. ეს არის მისი საგარეო მორთულობა.

ნამ შემოვიდოდეს, ჯერ კარებში შემთიხედავს. ტუჩებს მოპრუჩავს, თვალებს დააჭუქეტს და ჩაღლა აღაპყრობს, თაგა გადააკანტურებს. შერე შძიმებდ შემთიხის კარებში. დედის გამოგეტყველებას რომ დაინახავს, ლაურა დაფეხული მიიტანს ხელს ტუჩებთან).

ლაურა. გამარჯობა, დედა. სწორედ ახლა... (სქემაზე მიუთითებს ნერვიულად).

ამანდა. (მიხურულ კარებს მიეყრდნობა და წამებული ადამიანის თვალებს მიაპყრობს ლაურას). ტყუილები! სულ ტყუილები! (დინჯად წაიძრობს ხელთამანებს, ქუდს მოიხდის, კვლავ ის გაწამებული გამომეტყველება აქვს. ცოტა არ იყოს, თვატრალური მანერით დააგდებს იატაკზე ქუდა და ხელთამანებს).

ლაურა. (ყოყანით). როგორ ჩიარა კრებაშ? (ამანდა ნეღლა გახსნის ხელჩანთას. ქათათა ცხვირსახოც ამოიღეს, კოტად დაქნებს, გაშლის და ასევე კოტად მიიღებს ტუჩებსა და ნესტოგებზე). რევოლუციის ქალშვილების კრებაზე არ იყავი, დედა?

ამანდა. (მინავებული ხმით, ძლიერ გასაგონად). არა... არ გყოფილვარ. (ცოტათ აუცეს ხმას). ძალა არ მყო... კრებაზე წასასვლელად. ის ეს არადა, ვაჟაცობა არ მყო! მერჩინა, მიწა გასკარიყო და შეგ ჩავკრძნილიყვა! (ნეღლა მივაკედობა და საბეჭდი მანერის სქემას ჩამოსნის; ხელში უკირავს სქემა, ნაღვლიანად დახდებას, შერე ტუჩებს მოკენეტს და შუაზე გაფრენს სქემას).

ლაურა. (წყნარად). რათა შერები მაგას, დედა? (ამანდა ახლა გრევის აღფატის გახევს იმგვარადვე). რატომ...

ამანდა. რატომ? რატომ? რამენი წლისა ხარ, ლაურა?

ლაურა. რად მცითხები, შენც ხომ იცი, დედა.

ამანდა. მე შენ უკვე სრულწლოვანი მეგონე, ეტყობა შევცდი. (ნეღლი ნამიჯით მივა საყარძელთან, ჩაჯდება და ლაურას ჩაშტოტდება. სახეში).

ლაურა. ასე ნე ჩამაშტერდო, რა დედა!

ამანდა. (თვალებს დაუჭავს და თაგა ჩაღუნავს. დიღი პაუზა). რა უნდა ვწათ! რა გვეშველებ! რა მოგველის! (ისეთივე დიღი პაუზა — ათის დათვლამდე).

ლაურა. მოხდა რამე, დედა?

(ამანდა მწარებ ამოიგმინებს და კვლავ ცხვირსახოც ამოიღებს, თვალებზე მიიღებს).

მოხდა რამე, დედა?

ამანდა. არაფერია, ახლავე გამივლის. თავპრუ დამესხა... (პაუზა — ხუთის დათვლამდე)... სიცოცხლეს...

ლაურა. დედა, მითხარი, რა მოხდა!

ამანდა. შენც ხომ იცი, რომ დღეს „ქალიშვილების“ ორგანიზაციაში უნდა დამეწყო მუშაობა.

(ეკრანზე: მემანეანგ ქალების მოფუსფუსე გუნდი).

გზად რუბიკიერის სავაჭრო კოლეგიში შევიარე. შენი მასწავლებლები მინდოდა, მენახა, გაციებულა-მეთქი, გამეფრთხილებინა, თან, როგორ სწავლობს, იმასაც გავიგებ-მეთქი, ვფიქრობდო.

ლაურა. ოქ...

ამანდა. ბეჭდვის მასწავლებელი ვნახე და გავეცანი — უინგფილდის დედა ვარ-მეთქი. ვერ მოგივონა. უინგფილდი?... ამისთანა სტუდენტი არა გვყავსო, მითხრა. აღარ მოვეშვი, არ შეიძლება არ გახსოვდეთ, იანვრიდან მოკიდებული, ერთი დღეც არ გაცდენა-მეთქი. „ერთი პატარა გოგო გვყავდა, საშინლად მორცევი და მომუშული, ნეტა იმ გოგოს ხომ არ ამბობთო, რამდენიმე გავეთილის მერე თვალით აღარ გვინა-ხალი“. „ამ, არა-მეთქი, მე ვუთხარი, ჩემს ლაურას, აგრე ვევსი კვირა თავდება, ერთი დღეც არ გაცდენა-მეთქი!“ „ერთი წუთის მაღროვეთ“, მითხრა და უურნალი გად-მოიღო. გადაშალა, შენ სახელი და გავარი მაჩვენა, შეუმცადარად დაწერილი. მოჰყო-ლინ და ჩაუწივიკებიათ „არები“, მანამ არ გადაშევიტეს, სულ გაანება სკოლას თა-

უიო. „რაღაც შეცდომა უნდა იყოს-მეთქი“, ვეღარ მოვისვნე, „შეცდომით, სხვისი გაცდენილი დღეები ამისევის მიუწერიათ-მეთქი“. „რასა მრმანებთო“, მითხრა, „ახლა უკვე უკელავერი გამასხსნდაო. ისე უკანასკალებდა ხელები, რომ თითს საჭირო კავაკიშეზე ვერასოდეს ვერ ახვედრებდაო. ხოლო როცა პირველი სიჩქარის გაკვეთილი ჩაგატარებუ, სულ მოიშალაო, გული აერია და სააბაზანოში გასაყვანი გაგვიძარდა! მას შემდგე აღარც გმორჩილათ. რამდენჯერ ვცალე შინ დარგვე, მაგრამ კაცოშვილმა არ გვიასხება“... იმ დღეებში ხომ სწორები შინ დარგვე, „ფუმუსათან და ბართან“ ვმუშაობდი, იმ ორობას... რ, ღმერთ ჩემო! ისე მომისავათდა ერთაშად, რომ ფეხზე ვეღარ გაზიერდი, იქვე ჩავიკე-ცე, წყალი მომირბენინეს და ცოტა მომასულიერები!... ორმოცდათი დოლარი სწავლის ფული, ჩემი დაწყობილი გეგმები, ჩემი იცნება და იმედი — რამე საქმეს მოვეიდება-შეთქი, ერთაშად დაიმარხა... დაიმარხა, როგორც გინახავს! (ლაურა ამოიხვეშებს და უტერხულად წამოდგება. გრამფონთან მივა და დაქოქავს).

რას აეკობდ?

ლაურა. ექ! (გრამფონის ტარს ხელს გაუშვებს და თავის ადგილზე დაბუნდება).

ამანდა. მითხარი მაინც, სად დადიოდი, მე რომ კოლეჯში მეგონე?

ლაურა. დასეირნობდი.

ამანდა. ტყუილია!

ლაურა. მართალი გუბნები. დაგესირნობდი.

ამანდა. დასეირნობდი? როგორ თუ დასეირნობდი? ზამთარში, ქალო. იმ თაველი პალტოთი? ფილტვების ანთება გინდოდა აგერიდა?! სად დასეირნობდი?

ლაურა. ყველან, საცა მომიხდეოდა. უმეტესად პარტი.

ამანდა. სურდო რომ შეგეყარა, მშინაც?

ლაურა. რა მექა — ორი უბედურებიდან ერთი ავირჩიე, დედა, უფრო ნაკლები უბედურება.

(ეკრანზე — პარკი, ზამთრის პეიზაჟი).

კოლეჯში რაღა დამაბრუნებდა... პირდაპირ იატაკზე... წამალებინა!

ამანდა. მაშ, პარტი დაყიდობდი მთელი დღეები, დილის რვის ნახევრიდან ხუთამდე?! ჩემთვის გინდოდა აგებვია თვალები, თითქოს რებიგემის საგაჭრო კოლეჯი დადიოდი?! .

ლაურა. არც ისეთი საშინელება ყოფილა, როგორც ერთი შეხედვით შეიძლება მოჩვენოს ადამიანს. ზოგჯერ შენობებშიაც შევიდოდი ხოლმე გასათბობად.

ამანდა. რა შენობებში?

ლაურა. ხან ხელოვნების მუზეუმში, ხან ზოოპარკში — ფრინველების განყო-ფილებაში. პინგვინებს მუდამ დღე მოვინახულებდი ხოლმე! ზოგჯერ საუზმეს დავთ-მობდი და კინძიში შევიდოდი. ბოლოს, „მარგალიტში“ მოვებშირე სიარულს — აი, დიღი მინის სახლი რომ არის, ტროპიკული ყვავილები რომ გამოცყავთ...

ამანდა. თვალის ასახვევად აკეთებდი ამას ყველაფერს? ჩემს მოსატყუებ-ლად?

(ლაურა თაქ ჩაქინდრავს)

რატომ მერე?

ლაურა. დედა, შენ რამეზე გული დაგწყდება, ისეთი ტანჯული სახე ვაგის-დება. მაცხოვრის დედას რომ აქვს სურათზე, მუზეუმში.

ამანდა. გარემოდი?

ლაურა. და ვეღარ გითხარი.

(პაუზა. კიოლინის ოდნავ გასაგონი ხმა)

(ეკრანზე წარწერა: „სამოწყალო ლუკა“)

ამანდა. (უმწერ, სასოწარკვეთილებით ატრიალებს ხელში უშველებელ რკე-

ულს). რა ვენათ აბა, რა გავაკეთოთ? შინ გამოვჯდეთ და ფანჯრიდან ვუყუროთ სამ-ხედრო პარადს? მინის სამხეცით შევიქცით თაგი, ჩემთ ძეირფასო? ეს გაცემილი ფორფუტები ვუკრათ გაუთავებლად, მამაშენია რომ დაგვიტოვა თაგისი თაგის მწარე მო-საგონებლად?... ყრველგვარ საშემც უარი ვთქვათ... საქე რა საგადრისია — ნერვი-ულობა იცის, კტეს აგვიშლის! (უხალისოდ და უსიცოცხლოდ გაიცინებს) რაღა დაგვრ-ჩენია — მთელი ჩეგი სიცოცხლე სხვისი ხელში შეტყურე უნდა ვითოთ! ეს ხომ მარც ვიცი, რა მოელის გაუთხვარ ქალს, რომელიც თაგის დროზე არ იზრუნებს, სამსახურის-თვის მოეჭადოს. რამდენი ამისთანა გუბედურებული ქალი მინახავს სამხრეთში — გა-ტანჯული შინაბერები. სამოწყალოდ თუ მიუღდებს ლუკმა პურს სიძე ან რძალი!.. შე-აგდებენ სადეგ სათავეურისხელა თოხში და ნუგებდ სილა დარჩენიათ. ზოგჯერ ერთ-მანეთს თუ მოინახულებენ, ერთნაირად გაუბედურებული ნათესავები... ჩიტივით უტ-წერ ქალები — საკუთარი ბუდე არ გაჩჩინათ და მთელი თავიანთი დღე და მოსწ-რება სამოწყალოდ გადაგდებული ლუკმა უნდა ჭამონ! ნუთუ ჩეგიც ასეთი მომავალი გაიმზადეთ?! ეს განაღა დაგვრჩნია, გეფიცები, სხვა გამოსავალს მე ვერა ვხედავ! ვე-რაცერი შეიღილი გზა, არა? ზოგს გაუმართლებს, რაღა თქმა უნდა. გათხოვდებიან, (ლაურა ნერვიულად იმტკრევს თითებს). ნუთუ შენს დღეში არავინ მოგწონებია?

ლ ა უ რ ა. მომწონდა. ერთი ბიჭი მომწონდა (წამოდგება).

ა ქ იყო სადღაც მისი სურათი.

ა მ ა ნ დ ა. (დაინტერესებდა). სურათი გისახსოვრა?

ლ ა უ რ ა. არა, ყოველწლიურ კრებულში იყო.

ა მ ა ნ დ ა. (იძედი გაუცრუვდება). აა... საშუალო სკოლა დამთავრებულია? (გრანზე ჯიმი გამოჩნდება, როგორც სკოლის გმირს, ხელში ვერცხლის თასი უჭი-რავს).

ლ ა უ რ ა. ჰო... ჯიმი ურქვა (მაგიდიდან დიდ ყოველწლიურ კრებულს აიღებს) ა ქ არის, „პერზანისის მეკომრებში“.

ა მ ა ნ დ ა. რაო?

ლ ა უ რ ა. ოპერეტა იყო ასეთი. უფროსკლასელებმა დადგეს. დიდებული ჩმა პქნდა... ჩემს მეზობლად იჯდა კლასში... ორშაბათობით, ოთხშაბათობით და პარა-კებით. აგრე ვერცხლის თასი უჭირავს, დისკუსიაში გამარჯვების ნიშანი! ნახე, რო-გორ იცინის!

ა მ ა ნ დ ა. (უგულისყუროდ). მხიარული ბიჭი ჩანს.

ლ ა უ რ ა. ცისფერ ვარდს მეძახა ხოლმე. (ერანზე — ცისფერი ვარდები).

ა მ ა ნ დ ა. უცნაური სახელია! საიდან მოიგონა?

ლ ა უ რ ა. გახსოვს, მიოკარდის ინფარქტი რომ მქონდა... სკოლაში რომ დაგბრუნ-დი, რომგივიდან მეოთხს. მიოკარდი მქონდა მეოთე. იმას ვარდი მოყურა, და მას შენ-დებ სულ ცისფერ ვარდს მეძახდა ხოლმე.¹ დამინახავდა თუ არა, -მაშინვე მომაძახებდა: „ცისფერ ვარდს გაუმარჯოს!“ ერთი გოგო მოსწონდა, უმილი მეზოზნბახი... მე სულ არ მომდიოდა თვალში... მოელს სოლდანში ყველაზე კარგად ის გოგო იცვამდა. უჭ-ბურ გოგო იყო... დაინიშნენ, ქრონიკაში წაგივითხე. თუმცა, ეს ექვსნ წლის წინათ იყო. აქამდე დაკრძინდებოდნენ.

ა მ ა ნ დ ა. დაკვირვებული ვარ — საქმეს და კარიერას, რომ ვერ გაძყვება ქალი, ის სამოლოოდ კარგ ბედს ეწევა ხოლმე (წამოდგება, აგზნებულია). ახ რომ, შენც კარგ ბედს ეწევი, ჩემთ დაკვი!

¹ ლედნზი სტატუსი თამაშია: pleurisy — პლევრიტა ნიშანავს, იმ ყმაშვილს კი ფონეტიკუ- რი მსაცავებით blue rose — ცისფერი ვარდი მოყურა. და იმიტომაც შეარტვა „ცისფერი ვარ-დი“. ქართულად ზურტად თავგმა არ მოხერხდა. მიტომ ვამჯობინე „მილიაზავა“ და ფონეტიკურად მსი სავასა „ვარდი“. (მთარგმენის შეინშვნა).

ლ ა უ რ ა. (დაეჭვებით, ნერვიულად გაიცინებს და მაშინვე მინის პატარა შეცემ-გადაწყვება). შე ხორ...

ა მ ა ნ დ ა. ჰა? (ქმრის სურათს მიუახლოვდება).

ლ ა უ რ ა. (შიშით თითქოს თავს იმართლებს). მე ხომ... ხეიბარი ვარ, დედა!

ა მ ა ნ დ ა. ნუ სულელობ! ლაურა, რამდენჯერ უნდა გითხა, ეს სიტყვა აღარ გა-იმეორო, აღარ წამოგცდეს. სადაც ჩეიბარი შენა ხარ, პატარა დეცენტი გაქეს, სა-განგბოდ თუ არ დაგავირდა კაცი, ვერც კი შეამჩნევს. ამისთანა პატარა ნაკლი როცა აქეს ხალხს, ცდილობენ სხვა რამზომი შეივისონ... მომხიბვლელობა! მეტი არაფერი არა გვიძიდება შენ (ისე სურათს მიუბრუნდება). ეს, რა გამოულეველი მომხიბვლელობა პქონდა მამაშენს!

(ტომი ნიშანს აძლევს, ვიოლინო დაუკრან. მუსიკა. ცცენა თანდათანობით მნელ-დება).

სურათი მესამე

(წარწერა ეკრანზე: „მარცხის შემდეგ“... ტომი სახანძრო კიბის თავში დგას).

ტ ო მ ი. რუბიკიმის სავაჭრო კოლეგი განცდილი მარცხის შემდეგ დედაწეს ახალი აზრი გაუჩნდა — ვინმე ყმაშვილი კაცი გამოსჩენოდა ლაურას. აეკვიატა ეს აზრი და ვერა იშორებდა. ჩვენს პატარა ბინაში ახალგაზრდა კაცის გაურკვეველმა გამოსა-ხულებამ დასადგურა.

(ეკრანზე) — ახალგაზრდა კაცი კარებთან, ხელში ყვავილები უჭირავს. იშვიათად მახსოვეს ისეთი საღამო ჩვენს სახლში, რომ ამ გამოსახულებაზე, ამ მოჩვენებაზე, ამ იმედზე არ თქმელიყოს რამე... კიდევ რომ არ ეს ესნენ ბინოთ, მისი იქ ყოფნა მანაც შედამ იგრძნებოდა დედის შეწუხებულ სახეზე, ჩემი დის აწურულ მიხერა-მხერაში, თით-ქოს რაღაც დაუშავებია და ინანიბოს; როგორც მძიმე სასჯელი, ისე ვიდა ეს უინგ-ფილდების თავზე! დედაწეს ტყუილებრალო ლაპარაკი არ უყვარდა — რაც ამის-თანა რამე ამოკრა გულში, საქმეც არ დააყოვნა. იცოდა, რომ ბუდის მოწყობას, ბარ-ტყის შებუმბლებას დამატებითი ფული დასტირდებოდა — ამიტომ მთელი იმ ზამთრის მიწურული და გაზაფხულის პირველი ნახევარი ენერგიიულ კამპანიას აწარმოებდა ტე-ლეფონით: ურნალ „დისახლისის თანამგზარის“ ხელისმომწერულთა გამოჭრესა შე-უდა. ეს გახლათ დარბაისელი მანდილოსნების უსურალი, რომელშიაც ლიტერატორი ქალების სუბლიმაციური ხასალთის წერილები იძეჭდება. ამ ქალებს სულ ასეთი გამოთ-ქებით აგერიათ ხოლმე: კოტა, ფონჯანებივით ამიტურცული შეკრდო; წერილი, სანთელიკით ჩამოწილი წილი წილო; ცაფუკი, ცუმისულა თეძობი; შემოდგომის კოცონიკით მოელვარე თვალები; ნაზი, მუსკალასავით აღერისაბით თითები; ეტრუსკულ ქნადაკებასა-ვით ჩამოსხმული სხეული.

(ეკრანზე — ურნალის პრიალა გარეეანი).

(შემოდის ამანდა, ხელში გრძელ ზონარზე გამომუშდი ტელეფონის პაპატი უჭი-რავს. ცცენა ჩანებელებულია, მზოლოდ ამანდას ანათების პროექტორი).

ა მ ა ნ დ ა. იდა სკოტი ხარ? ამანდა უინგფილდი გელაბარაკება. ყველას თვალში გვაკლდი გასულ როშაბათს „ქალიშემილების“ კრებაზე. აღაბათ ის ოხერი მარგელი აწუხების-მეოთე, მე ვიციერებულ! რას გიშერება ეს მარგული? რას მეუბნები? ღმერთმა მოთ-მინება ნუ გამოგილის! წამებული ხარ, ნამდვილი წამებული!.. პო, მართლა, აგერ შემ-თხევით გამოვისა თავის არა დარღვეული გარდა და კარიერას, რომ ვერ გაძყვება ქალი, ის სამოლოოდ კარგ ბედს ეწევა ხოლმე (წამოდგება, აგზნებულია). ახ რომ, შენც კარგ ბედს ეწევი, ჩემთ დაკვი!

ა ესრა ხალხი! შინიდან არ გამოგესვლებოდა, წაკითხული რომ არ გქონოდა. ყველას სკარეტ ი' პარა ეკერა პირზე. ამ წინასაც „ქარით წაღებულებს“ ადარებენ კრიტიკო. სები. ერთი სიტყვით, ესეც „ქარით წაღებულება“, ოღონდ მოის შემდეგ დრონდელი თაობა! რაო? დაიწვაო?.. აპ, მიღი, მიხედვ, გენავალე, მე ტელეფონთან დაგიცდი... ღმერთო ჩემო, მონი დამიყიდა მიღი!

(ცეკვა ძეგლდება).

(ეკრანზე წარწერა: „ხომ არ გეონია „კონტინენტალურ ფეხსაცმელზე“ ვეარგავ- დე ჰესას!“ სინელექში ტომი და მანდა რაღაცაზე ჩებობენ. მათ წინ ლაურა დგას, ხელებს იძტერებს, სახეზე შეშფოთება აღმტებდება. მთელი ამ სცენის განმავლობაში სინათლის შექმ მას ეცხადა).)

ტომი. მე რა ვიცი, სად ჯანდაბიდან უნდა ვიცოდე...
ა მან და. ნუ იგინები!..

ტომი. აბა რა ვენა?

ა მან და. წესიერად ილაპარაკე! როგორ, ჩემთან...
ტომი. ო-ო!

ა მან და. ...ჩემს გასაგონად! ხომ არ გაგიჟდი?

ტომი. შენ ვის არ გაგიჟებ!

ა მან და. რა მოგიციდა მანც, რა ამბავში ხარ, შე იდიოტო!

ტომი. რატომ არ გებმის, რომ ცხოვრებაში არაფერი, აღარაფერი მე არ...
ა მან და. ხმას დაუწიე, თუ შეიძლობოდეს.

ტომი. აღარაფერი არ შემორჩია საკუთარი. ყველაფერი...

ა მან და. ნუ ღრიალებ!

ტომი. გუშინ წიგნები გააქანა!.. ნეტა, რა გულმა მოგცა...

ა მან და. დიახ, ავიდე და ის ბინძური რომანი ბიძლიოთებას დავუბრუნე. იმ

შენი ჭკუანალრძობი ლოურენისი წიგნს სახლში არ გავაჩერებ! (ტომი გიუით იცინის). არა მაქვს (ტომი კიდევ უფრო ნერვულად იცინის). მაგრამ ეს იცოდე რომ ჩემს საკუ- საბოლოოდ გაიგონე!

ტომი. სახლი! სახლი!.. ვინ იხდის ამ სახლის ქირას?!.. ვინ არის მონასავით თავშახრილი, რომე...

ა მან და. (იყილებს). როგორ ბედავ!..

ტომი. ასეა. ხმის ამოობასაც არ ჩემი გებენ! მარტო იმისთვის ვარ გაჩნილი, რომ...

ა მან და. იცი, რა უნდა გითხრა...
ტომი. აღარაფრის მოსტენა არა მსურს! (ხელს გაიქნებს და ფარდას გადასწევს.

სცენის სიღრმე მოწითალო, ბუნდოვანი შექით არის განათებული. ამანდას თბაზე ლი- მეტად ფაშფაზა ხალათი: ერთადერთი ნივთი, რაც მოღალატე ქმრისგან შემორჩენია. წერები. ჩები, ეტყობა, იმით დაიწყო, რომ ამანდამ ხელი შეუშალა ტომს შემოქმე- დებით მუშობაში. იატაზე აყირავებული სკამი გდია. ჭერზე წითელი შუქია მინათე- ბული და ჩრდილებად ეცემა დედაშეოდის ხელების მძაფრი მოძრაობა).

ა მან და. არა, მომისმენ!. შენ...

ტომი. არ მოგისმენ. მე მივდივარ!

ა მან და. არსადაც არ წახვალ!

ტომი. წაგალ, წაგალ! იმიტომ, რომ...

ა მან და. ტომ უინგფილდ, ახლავე შემობრუნდი! მე ჯერ არ დამიმთავრებია შენთან ლაპარაკი.

ტომი. წადი, ერთი...

ლაურა. (განწირულებით). ტომ!..

ა მან და. უკმერ ლაპარაკს თავი გაანებე და მომისმინე... თორემ მოთმინება აღარ მეყოფა!

ტომი. (მობრუნდება და დედას მიუახლოვდება). მე კი რკინის ნერვები მაქვს. მეც აღარ მეყოფა მოთმინება, დედა! ვიცი, ყველაფერი ვიცი. შენ სულაც არ გაინტე- რესებს, მე რას ვაკეოთებ... რის გაკეთებას ვფიქრობ მომავალში... ეს ერთი და იგივე ტომ არ გეონია?! შენ სულაც არ...

ა მან და. მე ის მგონია, რომ შენ საკუთარი თავის შემარცხენელ. საქმეს აკე- თებ. იმიტომაც გახდი ასეთი უხეში. რაღაც არა მჯერა, რომ ყოველ დამე კინოში და- დიოდე. სად გაგონილა ამდენი კინოში სიარული. რომელი ჭკუათამყოფელი დადის ყო- ველ დამე კინოში?! ორ გიორგის ერთხელ რომ წავიდეს კაცი, ისიც კი მეტია. მერე რო- მელი კინო თავდება ღამის ორ საათზე? მოდიხარ ბარბაცით, რაღაცას მოგარეულივით ბუტებები შენთვის! სამ საათს წაიძინებ და გათენდება კიდეც, სამსახურში მიდისარ. წარმომიდგენია, როგორი იქნება შენი მუშაობა — მოლასლასებული, მოლაყლაყებული... რა ძალა უნდა შეგრჩის.

ტომი. (გაცოფებით). მართალი ხარ, მართლაც აღარა მაქვს ძალა!

ა მან და. მერე ვინ მოგცა მაგისი უფლება, ასე აგდებულად რომ კვიდები საშუ- შეოს, საღალაბედოდ იხდი საქმეს! რაღას ვკიპორებ? რაღამ გეაცხოვროს, ასე თუ...

ტომი. ერთი მეც მომისმინე. შენ როგორ ფიქრობ — მაღაზიაში მუშაობა ძა- ლიან გულით მინდა?! — (გაცოფებით გადაიზნიერება ჩამომხმარი დედისეცენ). მართლა ხომ არ გეონია, „კონტინენტალურ ფეხსაცმელზე“ ვეარგავდე ჰესას?! მართლა ხომ არ გეონია, ძალიან მეხალისებოდეს მთელი 55 წელიწადი იმ სელოტექსის დარბაზებში გავატარო!.. ზოგჯერ ისე მომინდება ხოლმე, აიღოს ვინმეტ რეინის კეტი და თავში ჩამ- ცხოს. ყოველ ცისმარე მაღაზიაში თრევას ეს მირჩევინა! მაინც დავთერებე! შემოდიხარ ცოველ დილით და სულ იმ ოხერ სიტყვებს დამზიხავი: „აბა, ადექო, შებლი გახსნი!.. „ადექო, შებლი გახსნი!“ გუნებაში ვიტყეო ხოლმე — „რა ბეგნიერება არაიან მეცდე- ბი!“ მაინც წამოვდგემი... და მივდივარ! ყოველთვიური სამოცდაბუთი დოლარის გამო ყველაგერჩე უარი ვთქვი, რაც გელით მწარადა, რაზედაც ბავშვობიდანვე მიოცნე- ბია. შენ კი მაინც დაგიუინა: „თავერდა ხარ“, „საკუთარი თავის მეტი არავინ გას- ასოვს!.. რატომ არ გესმის — მართლა რომ თავერდა ვიყო, იცი, ახლა სად გიქნებოდი?! აქ ვიქნებოდი, საცა ის კაცია (მარტო წაუკისებ გაიშვე დას). ჯანდაბაში! (გვერდებზე ჩაუვლის. ამანდა ხელს წაავლებს). ხელი გამიშვი, დედა!

ა მან და. სად მიდიხარ?

ტომი. კინოში.

ა მან და. ტყერ დაგაჯერებ.

ტომი. (მოსხანედ დაძრებით მოკურტებული დედისაკენ). ამანდა ხელის ცეცხით ასევეს უკა). ვტყუი, პო. გარყვნილების ბუნაგში მივდივარ, საცა ოპიუმსა სწევენ, საცა მხოლოდ გაფუჭჭებული და ბოროტმეტებული ხალხის იყინს თავს. პოგანის ბანდაში ჩავ- წერე, დაქირავებული მკლული განდი, დედა! ვიოლინის ფუტლიარით დავატარებ ავტომატი! ქალაქებარეთ რამდენიმე სახლი მაქვს გახსნილი! მკლულს მებ- ძიან, კაცისმეგლულ უინგფილდ! ორმაგ ცხოვრებას ვეწევი. დღისით უწყინორი, პატი- ისანი ნოქარი ვარ, დამით — უფსერულის მრისსანე მეგვ! კაზინოებაც ხშირად ვეს- ტურებით ხოლმე, მოელს საცხოვებელს საალაბედოდ გებდი! ცალი თავალი შავი ნაჭ- რითა მაქვს ახვეული, ულაშებსაც ვიწევებდ, ზოგჯერ მწვანე ქილვაშებსაც ვიკეთებ! მა- შინ ეშმაკს მეახანიან. ო, ისეთი რამები შემიძლია გითხრა, ძილი აღარ გაგვარება!

ჩემს მტრებს გადაწყვეტილ, ერთანად თალღაქონ აქაურიბა. მოფლინ ერთ მშევნეორ ლაშეს და ასე — ცაში აგვაურენენ. ო, რა კარგი იქნება, რა ბედნიერი ვიქნები! შესც, განა! სულ მაღლა და მაღლა წიგნებ, გადააზღვები შეს ცოცხა და პერი, ბლუ ბაუნტეის გა- დავღვები იმ შენი ჩიდებეტი თაყვანის მცემლიანდ. შენ, პო, შენ... მასინჯო... გააჭირ- ტალა კუდიანო! . (გამწარებული ექვთქება აქეთ-იქით, პალტოს დასტაცებს ხელს, კანს მივარდება და განცემები. თანხარდაცემული და გაოცებებული ქალები შიშია შეცემული- ბენ. ტომი პალტოს ჩატარების მარათა ცდილის სახლოში ხელის გაყრა ვერ მოუსერჩ- ბია. ერთი წუთით თოტების შემორჩა უშეცემულმა პალტომ, მერე გამჭარებული გმირ- ჟა აღმოხდება, პალტოს ზოგილებას, ძარანი ჩაშერებულება, და ოთახში მოიქნებს, პალ- ტო თარის მოხვება, რაზეც ცდილო დაუგას ნინის სათამაშოები აწყვის. მსპრეცებ- ხმა გაისმის. ლაურა იკილებს, თავში! მისთვის დაერტყას ვინზეს. მუსიკა. ეკარზე კარწერა: „მინის სამხედვე“).

ღ ა უ რ ა. (კვედათი) ჩემი მინის... სამხედვე! (ხახდებ ჩელებს მიიდარებს და შეძრულდება).

(ამანდაც გი ისე მომენტი სატყვების „მარინჭო კედამოო“, რომ კედაც ვორ- ნებულია, უწერ გი მმწერ ის გვლივ რა ძოხდა. მოღოს კონს მოვევება).

ღ მ ა ხ დ ა. (გამწარებული ხმით ჩანამ პატივაბას არ მოისო, შესაც არ გაუცემს! ცეკვით თავასი გადა, ფარდა, ფარდა შეგრებს, დღინდ მარ გი მომხრება: ხელები კაა ბამირშეცემს ადამია. ასე თავასი ტომი და ლად! . თანმეტით ღონისებული დაუგა ბუსრის თარის ჩამოგადებისა, თავს მოაწერდება. ჩამი ყრახანს გამოდებულებული დაუგა შეცყრებს, ცერე თარისთვის მიგა. მუსალებულ დაუგა მოვენდი სათამაშოების. აკრევის დაიწყებს, თან ლაურას შეცემურებს, თორეს რაღაცის თქმას აპირებს, მიგრა ვერ მოუსერებულია.

სცენა თანდათან მნელდება და ასევე ნელა იწყება შეღოთა — „მინის სამხედვე“).

სურათი მოოთხე

(უძაგვილდების ბინარი ბინარ, ერთა მერთალად არის გამათებული. მოქცეულების დაწყებისას მახსოლობელი ველებითიდან ზარის გეგუნი მოისმის — ხუთი ხათია.

ქეჩის ბოლოში ტომი გამოჩნდება, ზარის ყველ დაბურუნებაშე, რასაც საშეიმო იქრი დაპკრავს, ტომი პატარა სათამაშო საჩარუნოს შეათაბაებს ხელში, თოთქოს არია; დამიანინის ბუნების პრაოთაბას გამოხატვდება, ყოფილისშემძლის შეგავებული ძალისა და ღირსების წინაშე. ამაზე ეტყობა, რომ მოვრალია, თუმცა ისედევ ბარბატით მიღდას რამდენიმე საფეხურის რომ ამოიღოს კიბეშე, ბინარი მერთალი სინათლე აინთება წე- როდის ლაურა, ხადაშური პერანგი აყვია: შეინიშავს, რომ წინა თოახში ტომის საწოლა უკიდულია. ტომი ჯობები მოიჩრენება, თოახის გასაღებს ექმნის. აიანარი ხანისურას ამოიყის ჯობიდან, მათ შორის ბლუზად კინს ძეგლ მიღებობება და ცარიელ ბოთლებ- საც. ბოლოს, როგორც იქნა, გასაღებს მიაგნო, მაგრამ ის არის გუერუტანას უნდა მო- არგოს, რომ თოთქოში გაუცერდება. ასანთ გაპკრავს და კართან ლაინგება, ექმნს.

ტ ო მ ი. (დანძებით). ძლიერ მიგაეხი და არ გამივარდა!

(ლაურა კარს გადებს)

ღ ა უ რ ა. მასდ რას აკეთებ. ტომ?

ტ ო მ ი. გახალებს ვერებ.

ღ ა უ რ ა. სად დარგარებე?

ტ ო მ ი. კინოში ვიყვავო.

ღ ა უ რ ა. ამდენ ხანს გინოშია!

ტ ო მ ი. უსაშემოლო დიდი პროგრამა იყო. ფრენ გარიბო გვივრენს, მერე შეაი-

მაუსი, კიდევ რადაც ფილმი მოგზაურიბაზე, გოლოს — ქრონიკა და ასალი ფილმების მიმოხილვა. სიორლანი კონცერტიც გამართება. იყო, გინ მონაწილეობდა? ჯადოქარი მაღლოლის სალისარი ფოტოსები გვაჩვენა. აიღებდა სურით წყალს და შეისრ სურაში ცადასხამდა, ჯერ ლეინდ გადაიქცეოდა ეს წყალი, ნერე — ლულად. მერე გასკიდა. ცამდალი გისები ციკ მა იკოსონ გაეცინჯე. დამხმარე დას- ტირდა ფაფუას ლრით და აუდატორის სთხოვა, გინერ ამოდელებო. ორჯერ აკედი! ნაბ- დადილი მურბონული ვისკა იყო. რა ბიძება! რა ხულგაშლოლი — სუვენირებიც დაარიგა. (შარვალის უკანა ჯამიდან ცისარტკულის არჩევულებულ ცვეირსახოცს ამოდელის). ეს მარქეა. უწრალა კი არ არის, ჯადოსნული. ცა, გამომართვი. დაბერტყავა აღდონის გალაზე და უად ტერის თეგნად იქცევა ის შეწი დაღრი. კიდევ დაბერტყავა და ოქ- რის აცემის აკარიტებიდან უყებ იადლენები მოცულისტებისას... შეგრამ ყველაზე დიდი საოვალია კების დატყენი იყო. ჩაგვა კეტები. წებებ ხუდა ღამისურებ და მაგრად დავ- ჭედეთ ისე გასტიურა, ერთი ლურსმანიც არ კომიტულა... უკავე შეტოსულა თახში). ეს, ცეკისთან ფოტესა წე შემისჯებოდა, ჩემი კუბოლი გამოვმერგაოდი. (საწოლზე დაგრენტყავა და ცა უსაცემლების გახდას იწყება).

ღ ა უ რ ა. (გულებრყვილოდ). შენ კი იჯერა მოელი ღამე და ამებს უყრებდი?

ტ ო მ ი. მაში! ჰა, კინალაბ დამხვიდვება. სასტრადა კონცერტიც გამართება. იყო, გინ მონაწილეობდა? ჯადოქარი მაღლოლის სალისარი ფოტოსები გვაჩვენა. აიღებდა სურით წყალს და შეისრ სურაში ცადასხამდა, ჯერ ლეინდ გადაიქცეოდა ეს წყალი, ნერე — ლულად. მერე გასკიდა. ცამდალი გისები ციკ მა იკოსონ გაეცინჯე. დამხმარე დას- ტირდა ფაფუას ლრით და აუდატორის სთხოვა, გინერ ამოდელებო. ორჯერ აკედი! ნაბ- დადილი მურბონული ვისკა იყო. რა ბიძება! რა ხულგაშლოლი — სუვენირებიც დაარიგა. (შარვალის უკანა ჯამიდან ცისარტკულის არჩევულებულ ცვეირსახოცს ამოდელის). ეს მარქეა. უწრალა კი არ არის, ჯადოსნული. ცა, გამომართვი. დაბერტყავა აღდონის გალაზე და უად ტერის თეგნად იქცევა ის შეწი დაღრი. კიდევ დაბერტყავა და ოქ- რის აცემის აკარიტებიდან უყებ იადლენები მოცულისტებისას... შეგრამ ყველაზე დიდი საოვალია კების დატყენი იყო. ჩაგვა კეტები. წებებ ხუდა ღამისურებ და მაგრად დავ- ჭედეთ ისე გასტიურა, ერთი ლურსმანიც არ კომიტულა... უკავე შეტოსულა თახში). ეს, ცეკისთან ფოტესა წე შემისჯებოდა, ჩემი კუბოლი გამოვმერგაოდი. (საწოლზე დაგრენტყავა და ცა უსაცემლების გახდას იწყება).

ღ ა უ რ ა. ჩემიდა. ტომ!

ტ ო მ ი. რა ამავარა?

ღ ა უ რ ა. უდიდეს გადაღების.

ტ ო მ ი. არა უშაბა. თეთონაც მინგებება, როგორია — „გაიღვიძე! შებლი გახ- ნენი!“ (დაწვენა, კენძრის). იყო რა, ლაურა — ლუდა ჭიერა და განათლება არ სჭირ- დება დაბერტყავილ ცაბოში ჩინილია. ეშმაქა დაღასხოროს, რიგდესმე გაგიგონია — დატე- დიღი კუმოდინ ამოძრებს კაცი, ლურსმინის ამოერნობლად?

(თოთქოს ამის პასუხადო, მომდიმარე მამის სურათს კედელზე სინათლე მიაღ- ვება).

(სცენა ბოლოდება. მაშინევ ველებისის ზარი ექცეს ჩამოკრავს. მეექვს სამოკრაზე ამანდას თოახში მაღიდინარა საათი აწერილიდება და რამდენიმე წამის შემდეგ იქიდანვე მოისმის: „ადგენი შებლი გახსნია! ადგენი, შებლი გახსნია! ლაურა, გადი ერთი შენს ძმასთან და აღგეს, უთხარა შებლი გახსნას!“)

ტ ო მ ი. (ზარტად წმოჯდება). ადგომით კი ავდები, მაგრამ გაღიმებისა რა მოგასხვოთ.

(სინათლე სულ უფრო და უფრო ძლიერდება).

ა მ ა ნ დ ა. ლაურა, შენს ძმას უთხარა, ყაგა წმიდა არის-თქო. (ლაურა ფეხაკრე- ცუ შემოდის წინა).

ტ ა უ რ ა. ჩამი. საცავადო, მაღიდინ ლაპარაგა. არა უშაბა. დაბერტყავილი თვალით გელისტრინის დასხამდა საწოლა საწოლა. (ტომი გამო- ლენებული თვალით გელისტრინის დასხამდას და ლაურა ცულანი მიმართავს). ტომ, გამოელა- პარაკე დაბესა ამ დიღით, ბოლოს მიუტანებ. აიანარი ხანისურას.

ტ ო მ ი. ა. ფილივა გახდება. ხუ არა იკაველებ დედას. (ტომი გამო- ლენებული თვალით გელისტრინის დასხამდას და ლაურა ცულანი მიმართავს).

ლ ა უ რ ა. შეგ მოდაში მიუტანებ და ჩამართავს.

ტ ო მ ი. რა ადიდა ტრაზედიდა უდ არას, უკ არ გამოეგლაპარაკება!

ლ ა უ რ ა. უდ, კანიცალო!

ა მ ა ნ დ ა. (სამზარეულოდან). ლაურა, მოიტან აუ არა, რაც დაგავალე?... თუ მე აფითონ ავდებ და ჩამართავს?

ლ ა უ რ ა. ა დალეგა აუ არა ვერევონი. პალტოს უდაბნო დალეგა და პროგრამა უკვენების დალეგა და პროგრამა. პალტო, გარე უხერხული

მოძრაობით მივარდება პალტოს. სახელოები მოკლე აქეს, ზედევ ეტყობა, ამანდას ნახ—
მარი პალტო გადაუკეთებიათ) კარაქი და კიდევ რაო?

ა მ ა ნ დ ა. (სამუშაულოდან გამოვა). მეტი არაფერი. უთხარი, დავთარში ჩა—
წერონ.

ლ ა უ რ ა. ისე დაიჭყანებიან ხოლმე, დედა.

ა მ ა ნ დ ა. დიდი ამბავი, მისტერ გრაფინეგლი თუ დაიჭყანა. შენს ძმას უთხარი
ყავა გაცილება.

ლ ა უ რ ა. (უკვე კართან არის). ხომ შემისრულებ, ტომ, თხოვთას, პა, ხომ გამო—
ლეაპარაკები?

(ტომი ქუშად მოამრუნებს თავს).

ა მ ა ნ დ ა. ლაურა, თუ მიიდისარ, წალი ბარემ, თორემ სულ აღარ იქნება საჭირო.

ლ ა უ რ ა. (გავარდება). მივდივა... მივდივა... (ერთი წამიც და კიბიდან მისი
შეკიდება მოისმის: ტომი წამოხტება და კართან მიიჭრება. დაფუთუბული ამანდაც შე—
მოვარდება. ტომი კარს გამოაღებს).

ტ ო მ ი. ლაურა!

ლ ა უ რ ა. არაფერია. ფეხი დამიცურდა, არაფერი არ მტკენია.

ა მ ა ნ დ ა. (შეშუოთებით გამუშავებს). ერთი არ მინდა, ვინმემ ფეხი მოიტეხოს.
მშ კიბეზე, სულს ამოვხდი სახლის პატრონს! (კარს მოიკეტავს. უცემ გაასხენდება, რომ
შეიოლთან უბრად არის და მაშინვე მეორე თოახში შემრუნდება).

(როცა ტომი მოშვებულად შევა ყავის დასაღევად, ამანდა ზურგს შეაქცევს და ქუ—
შად მიატეტრდება ფანჯარას, საიდანაც რუხად ჩამუშებული ცის ნაგლევი მოჩანს.
მისი ინფანტილური სახე, თუმცა უკვე სიბერის კვალი აზის, დომიეს კარიკატურის
ფრაგმენტს მოგავონებს.

მუსიკა: „ავე მარია“.

ტომი, ცოტა არ იყოს დამნეულად, მაგრამ ამვე ღროს ქუშად შეჭურებს დედას.
და მაგიდასთან სკამზე დაებერტყება. ყავა ცხელი გამოლებება: ტომი მოსვამს და უკანვე
გადმოაუზრთხებს ფინჯანში. ამანდას, შეიღის ასეთ მოქმედებაზე, ლამის სუნთქვა. შე—
ეგრას, ურთი პირობა მოხედვას დააპირებს, მაგრამ ისევ ფანჯრისეკნ მიტრიალება.
ტომი ყავს უძერავს, თან ცერად გამუშავებს დედას. ამანდა ხმას ჩაიწერნას. ტომიც
ჩაახველებს. დაგომას დააპირებს, მაგრამ ისევ დაშვება სკამზე, თავს მოიფხანს, კვლავ
ჩაახველებს. ამანდაც ჩაახველებს. ტომი ორივე ხელით აიღებს ფინჯანს, რათა სული
შეგეროს, პირთან მიიტანს და თვალი დედისკენ გაუშტრდება. მერე ფინჯანს მაგიდაზე
დადგამს დინჯად და ყოყმანით, გაუძედავად წამოლებება).

ტ ო მ ი. (ჩახრინებული ხმით). დედა. მა... მაპატიე. დედა. (ამანდა წამოსლუსკ—
ნებს. სახი თამანჭება და მავშვივით ტირილი წასკდება). მაპატიე, რაღაც რომ გი—
თავთან ყაველაფერ მაპატიე, განა გულით მინდოდა, უნგურად მომივიდა...
ა მ ა ნ დ ა. (სლუკუნით). ოჯახს გადაყევევი და იმიტომ გავხდი კუდიანი. საკუთარ
შეილებაც იმიტომ შევძლდი.

ტ ო მ ი. ნუ, დედა, ნუდარ...

ა მ ა ნ დ ა. მოსვენება დავკარგე, ჰალი აღარ მეკარება.

ტ ო მ ი. (ნაზად). ვიცა, დედა.

ა მ ა ნ დ ა. აგერ რამდენი ხანა, მარტოდმარტო ვიბრძვი და ვიღწვი. ჩემი ერ—
თადერთი საყრდენი შენა ხარ, ნუ გამომცილები, ნუ დამანგრევ!

ტ ო მ ი. (ნაზად). ყოველნაირად ცცდილობ, დედა.

ა მ ა ნ დ ა. (მგზნებარედ). შენ ღობნდ ცცადე და ყველაფერს მიაღწევ. (იმის
წამოდგენაზე, რომ ყველაფერს მიაღწევ, ამანდას სუნთქვა შეკვრის). რა ბრძანე—
ბა... იმისთანა ნიჭის პატრონი ხარ... რა შვილები მყავს... რა განსხვავებული

შეიღები! შენ რა გგთნია, ვერ ვგრძნობ ამას? ამით მომაქვს თავი! ამით ვარ ბედნიერი...
ომერთო, შენ გმადლობ.. ღობნდ ერთ რამეს გთხოვ და შემისრულე, შვილო.

ტ ო მ ი. რასა მთხოვ, დედა?

ა მ ა ნ დ ა. ნუ გამარტილებ... ღობობას ნუ დაიწყებ.

ტ ო მ ი. (დედისკნ მიტრიალდება, უღიძის). არასოდეს არ გავლოთდები,
დედა.

ა მ ა ნ დ ა. სულ მაგისი შიში მქონდა, სმა არ დაიწყოს-მეტე. შეჭამე რამე,
შვილო.

ტ ო მ ი. აგერ, ყავას დაელევ, დედა.

ა მ ა ნ დ ა. იქნებ ნამცხვარი გეჭამა.

ტ ო მ ი. არა, დედა. ყავას დაელევ.

ა მ ა ნ დ ა. ცარიელი კუჭით მთელი დღე მუშაობა სად გაგონილა. ათი წუთი
კიდევ გაქვს, ღამშვიდებით დალივ, ასე ფაცხაცუცხით ნუ ყლაპავ! ცხელმა სასმელმა
კუჭის კიბო იცის... ნაღები ჩაისხი.

ტ ო მ ი. არ მინდა, გმადლობ.

ა მ ა ნ დ ა. გააგრილებს მაინც ყავას.

ტ ო მ ი. არა, არ მინდა. შავი ყავა მირჩევნა.

ა მ ა ნ დ ა. ვიცი, მაგრამ, ცარიელი ყავა არ ვარგა. როგორმე ჯანის სიმრთელე
უნდა შევინარჩუნოთ და მაშინ ყველაფერს მიაღწევს კაცი. ამისთანა მძიმე ღროში,
ერთმანეთს თუ არ მივხედეთ, არაფერი გამოგვია... იმიტომაც ვცდილობ ხოლმე...
მოიხედე, ტომ, შენი და განგებ გავზავნე ახლა, მინდა ცალკე მოგელაპარაკო. პირ—
ველი შენ რომ არ დაეჭყო, მე თვითინ გამოგელაპარაკებოდი (დაჯდება).

ტ ო მ ი. (ნაზად). რაზე უნდა მელაპარაკო, დედა?

ა მ ა ნ დ ა. ლაურაზე.

(ტომი ნელა დადგებს ფინჯანს).

(ერანზე წარწერა: „ლაურა“).

(მუსიკა: „მინის სამეცე“).

ტ ო მ ი. ო... ლაურაზე?

ა მ ა ნ დ ა. (ხელში ჩაავლებს ხელს). ლაურას ამბავი შენც კარგად იცი...
წუნარად არის, არაფერს ამბობა... მაგრამ აბა ერთი გულში ჩახედე! ყველაფერს ხე—
დავს და მე მგონი... მაგრადაც განიცდის. (ტომი ახედავს). ამ ერთი კვირის წინ შე—
მოვედი და გხედავ, ტირის.

ტ ო მ ი. რა მოუვიდა?

ა მ ა ნ დ ა. შენ გმო ტიროდა.

ტ ო მ ი. ჩემ გამო?

ა მ ა ნ დ ა. ერვენება, რომ აქ ბედნიერად ვერ გრძნობ თავს.

ტ ო მ ი. საიდან მოიგონა?

ა მ ა ნ დ ა. ასეა. შენ თვითონ იქცევი რაღაც უცნაურად... განა რამეს გეუბნები...
არა, უნდა მიიჩნევდე. ვიცი, რომ მაღალაშია შენი საქმე არ არის, გული არ გიდება...
შენც... მსხვერპლს იღებ სხვებივით... მთელი ქვეყანას ასე არ არის?! ცხოვრება ადგილი
საქმე როდია, ტომ... სპარტანულ მოთმინებს მოითხოვს, შეიღო. ნეტა ჩემს გულში
ჩაგახედა, რა მძიმე ღობი მაწევს, მაგრამ არაფერს გეუბნები... ჯერ შენთვის არც კი
მითქვამს, მაგრამ გაგიუბით მიყვარდა მამაშენი...

ტ ო მ ი. (ნაზად). ვიცა, დედა.

ა მ ა ნ დ ა. ახლა, შენ რომ გიყურება... შენც იმის გზას რომ დაადგევი!... გვიან მოდი—
ხარ... იმ ღამესაც, ხომ გახსოვს, რა დღეში იყავი... წახედი და დალივ... ლაურა
ამბობას, სახლი შეჯავრდა, გული არ უდგება და ღამრამობით იმიტომ დადისო. მართლა
ასეა, ტომ?

ტ რ მ ი. არა. შენ ამბობ, გულზე მძიმე ლოდი. მაწევს და ვერაფერს ვამბობო. მეც ასე მომდის, დედა. იცი, როგორ დამიმტებული მაქეს გული და შენთვის კი ვერ მითქვამს!.. ამტომაც უნდა ცეცი პატივი ერთმანეთს...

ა მ ა ნ დ ა. პო, მაგრამ... ტომ... გენაცვალე... ასე მოუსვენარი რომ გახდი!.. რამ აგარისალა?.. სად დადიხარ ღამდამით!

ტ რ მ ი. აკი... კინოში.

ა მ ა ნ დ ა. ყოველ ღამე კინოში რა გნდა, ტომ?

ტ რ მ ი. აბა ისე მომწინდა... სამსახურში ვერაფერს ვჰედავ, ჩამგვდარია ყველაფერი... კინოში მაინც გავერთობი.

ა მ ა ნ დ ა. მუდამ დღე?

ტ რ მ ი. მიყვარს რომანტიკა, გართობა.

(ამანდას წყვენა და მიედის გაცრუება დაეტყობა. ამის შემდეგ დიალოგი ჩვეული გაღიზიანებით წარიმართება და ტომიც მეტებურადვე უკმიში ხდება, მოთმინება აღარა ჰყოფნის. ამანდაც თანდათანმიმდევ სიანჩლესა და დაუნდობლობას იჩენს შეიღლის შიმართ).

(ეკრანზე: ხომალდი და ზედ მეცობრების ალამი — შავ ფონზე გადაჯვარედინებული ტელებისა და თავის ქალას გამოსახულებით).

ა მ ა ნ დ ა. ახალგაზრდების უმრავლესობა სამსახურებრივ კარიერაში პოულობს რომანტიკას.

ტ რ მ ი. ახალგაზრდების უმრავლესობა მაღაზიაში არც მუშაობს.

ა მ ა ნ დ ა. ზოგი მაღაზიაში მუშაობს, ზოგი კანტორაში, ზოგი ქარხანაში — ასე მოუღი ახალგაზრდობა.

ტ რ მ ი. მერე ყველა სამსახურებრივ კარიერაში პოულობს რომანტიკას?

ა მ ა ნ დ ა. პო, პოულობებ... ან არადა ურომანტიკოდ ძლებენ! ყველა როდი კარგავს ჭკას რომანტიკაზე.

ტ რ მ ი. ადამიანს თანდაყოლილი ინსტინქტი აქვს მიყვარულისა, ნადირობისა, ბრძოლისა... მაღაზიაში რა გასაქანი უნდა ჰქონდეს ამ ინსტინქტებს!

ა მ ა ნ დ ა. ინსტინქტი აქვსო?! ნეტა რა ინსტინქტებზე მეღლაპარაკები! რაღა დროს ინსტინქტია — ინსტინქტები ცხველებსა შერჩა! ქრისტიან ადამიანს, უკვე ზრდადასრულებულს, რა ინსტინქტები სჭირდება!

ტ რ მ ი. მაში, შენი აზრით, რა სჭირდება ზრდადასრულებულ ქრისტიან ადამიანს?

ა მ ა ნ დ ა. უფრო ამაღლებული განცდები, სულიერი და გონებრივი ინტერესები! ინსტინქტების აყოლა პირუტყვების საქმე! ღმერთით, შენ უფრო მაღალი მიზნები და მისაცემები უნდა გეონცდეს, გადარ მართინდეს და... ღორებს...

ტ რ მ ი. არა მგონია.

ა მ ა ნ დ ა. შენ ხურიბი. მე კი სულ სხვა რამეზე მინდა გელაპარაკო.

ტ რ მ ი. (წამოდგება). მე უკვე მეჩარება.

ა მ ა ნ დ ა. (მხრებში წავლებს ხელს და ისევ დასვამს). დაჯერი.

ტ რ მ ი. გინდა, დაგვიანების წიგნში მოვხდე?

ა მ ა ნ დ ა. ხუთი წუთი კიდევ გაქვს დრო. ლაურაზე უნდა მოგელაპარაკო. (ეკრანზე წარწერა: „მომავალზე უიქრი“).

ტ რ მ ი. კარგი. რა უნდა მითხრა ლაურაზე?

ა მ ა ნ დ ა. მის მომავალზე უნდა ვიფიქროთ. ხომ იცი, რომ ორი წლით შენზე უფრისია და ჯერ ვითომ არაფერი. აღალებდე დაფარფატებს და მორჩა, არაფერს არ ფიქრობს. შიშის ზარსა მცემს

ტ რ მ ი. მაგისთანა ტიპის გოგოებს შინ გამოკეტილებს ეძახიან ხოლო.

ა მ ა ნ დ ა. არა მგონია ამისთანა ტიპი არსებობდეს. თუ არის — მით უარესი! შინ გამოკეტვა საშინელება, თუ გათხოვილი არ არის ქლი.

ტ რ მ ი. რაო?

ა მ ა ნ დ ა. საშინელებაა პირდაპირ! რაც დრო გადის, სულ უფრო და უფრო მაშენს ემსგაესბი. სულ გარე-გარეთ დადიოდა. კაციშვილმა არ იცოდა მისი ასაგალ-ასაგალი... მერე კი მორჩა, მშვიდობით! ყველაფერი მე დამაწვა მხრებზე... მე ვანე ის წერილი, საზღვაო-სავაჭრო საზოგადოებიდან რომ მიღუ. ვიცი, რასაც ფიქრობ. ბრმა ხომ არ გვინივარ. კი, ბატონი! შენი ნება! მაგრამ, მანამ წახვიდოდე, ვინმე უნდა დაიჭიროს შენი ადგილი.

ტ რ მ ი. ვერ გავიგო. რას მეუბნები.

ა მ ა ნ დ ა. ვერ გაგავ? ჯერ დაურა მოწყვის... თავის საკუთარ სახლში, ქმარ-ზან. ასაგისთვის... და მერე, როგორც გენებოს, თავისუფალი ხარ, წაბრძანდი, საითაც მოგრძელებოს — გინდა ზღვაში, გინდა ხელეთზე, და რა ვიცი, საითაც ქარი დაგიბერა! მნამდე კი, გახსოვდეს, რომ და გყავს საპატრიონო. ჩემზე არაფერს გეუბნები, დარწერდა ქალი, არაფერი მიშავს! შენს დაზუ მოგასქენებ, ყაწვილი ქალი, პატ-რინი სტირდება. საგაჭრო კოლეჯში მოვაწყვე მეგონა — ჩამიულავდა! ისე დაფეოდა, რომ შიში გული აერია. „ახალგაზრდების ლიგაში“ მივიყვანე, ველესამი — იქცე ჟანერი გამოვიდა. არც მაგას გაუცია ვინმესთვის სმა, არც არავინ გამოლაპარაკებია. უკრალებს ამ მინის ხარაჭურას და ზოგაქერ გაცემითოლ ფირფიტებს თუ დაუკრავს. უკანის და ეგ! ამას ჭკვია გასათხოვარი ქალის ცხოვრება?!

ტ რ მ ი. მე რა უნდა ვენა მერე?

ა მ ა ნ დ ა. მოეშიო ამ თავკერდებას! საკუთარი თავის ეჭი აღარავინ გახსოვს (ტამისტებები და პალტოს მივარდება. საშინელი ულაზათო ფაშუაშა პალტო აქეს, უკრძალება ეუდს ჩამიუბატაგს). კაშე რა უყავი? შალის კაშე მოიხვი (გაბრაზე-ტელა გამოიღებს კაშეს კარადიდან, ყელზე შემოიხვევს და ბოლოებს გადასკვის). ტომ! ჯერ არ დამიმთავრებია ჩემი სათქმელი.

ტ რ მ ი. დამაგვიანდა...

ა მ ა ნ დ ა. (მეღაზე მოებდაუტება. მერე დარცხვენით). თქვენთან იქ, მაღალის ური ყაცი მუაწვილი კაცი არავინ გყავთ?

ტ რ მ ი. არა!

ა მ ა ნ დ ა. როგორ დავიჯო, როგორ არ იქნება.

ტ რ მ ი. დედა! (ცდილობს თავი გაითავისუფლოს).

ა მ ა ნ დ ა. შეარჩი ვინმე წესი კაცი... სმა რომ არ იცოდეს... და ლაურასთან რეიბიტილება.

ტ რ მ ი. რაო?

ა მ ა ნ დ ა. ლაურასთან მოიყვანე-მეთქი. შეხვდნენ ერთმანეთს, გაეცნონ.

ტ რ მ ი. (კარს მიარტყამს ფეხს). ო, ღმერთო ჩემი!

ა მ ა ნ დ ა. ჰა, ხომ ბრიყან? (ტომი კარს გააღებს. დედა მუდარით მიმართავ) ჰა? მოიყვან, გენაცვალებ?

ტ რ მ ი. (კიბეგებიდან მოაძახებს) კარგი.

(ამანდა უხალისობ მიკეტაგს კარს. ფიქრებს მოუცავს. სახეზე სუსტი იმედი აღმერდვილა).

(ეკრანზე: პრიალა უურნალის გარეკანი. სინათლე ამანდას ეცემა — ხელში ტელეფონის მიღი უჭირავს).

ა მ ა ნ დ ა. ულა კარტაიტი ხარ? ამანდა უინგფილდი გელაპარაკება! როგორ ხარ, განაცალე? თირკმლები რას გაშვრება? (პატა ხუთის დაფელამდე). უი, რას შეუბნები! (პატა ხუთის დაფელამდე). ნამდვილი წამებული ხარ, გენაცვალე, ნამდვილი წამებული! პო, მართლა, აგერ შემთხვევით წაგაწყდი ჩემს უბის წიგნაში —

„თანამედროსი“ გამოწერის ვადა გასცლია. ახალი შესანიშნავი რომანის ბეჭდებს იქცებენ გაგრძელებებით და ვიცი, რომ გული არ მოგითმენს. ბესი პოპერის რომანია. „სამი ადამიანის თაულისთვე“ რომ გამოაკვეყნა, მას შეძლევ ამისთვის აღარაფერი დაუწერია. რა გასაგიშებელი წიგნი იყო, არა? ეს კიდევ უფრო უკეთესი იქნება, ნახე თუ არა! ისეთი საზოგადოება ჰყავს თურმე გამოყვანილი... დოღები ლანგ-აილენზე... (ცუცნა მნელდება).

სურათი მაცუთა

(ეკრანზე წარწერა: „ქარგი ამბავი“. მუსიკასთან ერთად წარწერაც ჩელ-ნელა ქრება.

გაუაფხულის საღამოს ბინდბუნდია. უინგფილდები ეს არის ვაზშამს მორჩიენ. ჭრულ კაბებში ჩატარებული ამანდა და ლაურა სუფრას აღაგებენ — ეს სცენის ჩაბენელუ-ბულ სიღრმეში ჩანს. რიტმული მოძროობა აქვთ, თითქოს ცეკვავები ან რამე რიტუალს ასრულებენ. მსუბუქად და უხმოდ დაქრიან. ტომს თეთრი პერანვი აცვია. სუფრიდან წამოღება და გარისკნ მიღის).

ა მა ნ დ ა. (სწორედ იმ დროს, როცა შვილი ჩაუვლის): ერთ რამეს გთხოვ და შემისრულე.

ტ ო მ ი. რა იყო?

ა მა ნ დ ა. თმა დაივარცხნე! ისე გიხდება დავარცხნილი თმა. (ტომი საფარ-ძლში მოიკრუნებება, საღამოს გაზეთს აიღებს. ჩანს უშესებელი სათაური: „ფრანკ-გამარჯვებას ზეიმობს“). მარტო ერთ რამეში მინდა, მამას დაემსგავს.

ტ ო მ ი. რაში?

ა მა ნ დ ა. სიკოტტავე უყვარდა. ჩემს დღეში ულაზათოდ ჩაცმული ან მინახავს. (ტომი გაზეთს დაგდებს და გარისკნ გაემრთობა). სად მიღისარ?

ტ ო მ ი. გაგაღ, პაპიროსს მოვწევ.

ა მა ნ დ ა. ძალიან ბევრს სწევ, თითო კალოფს დღეში. კოლოფი 15 ცენტი ლირს. ახლა იანგარიშებ, თვეში რა დაგიჯდება! პა, ოცდაათჯერ თხუთმეტი-რამდენია, ტომ? იანგარიშე და შემ თვითონ გაგიკირდება, თურმე რამდენის დაზოგვა შეგძლებია! ეს ფული ვაშინგტონის უნივერსიტეტში შესასელელად გაყიფა, ბუდალტერიის შესასავა-დად საღამოს კურსებზე. პა! კარგად დაუფიქრდი, რა დიდებული იქნებოდა ეს შენთვის, შეიღო. (ტომშე სულაც არ უმოქმედია ამას).

ტ ო მ ი. მე მაინც მოწევა მირჩევია. (გავა და მინის კარს გაიჯახუნებს).

ა მა ნ დ ა. (გაღიზიანებულია). რალა თქმა უნდა. მთელი ტრაგედიაც ეს არის სწორედ... (მარტოკა რომ დარჩება, ქმრის სურათს შესცეკრის).

(საცეკვაო მუსიკა: „მთელი შვეიციერება მშის ამისვლას მოელის“.)

ტ ო მ ი. (აუდიტორიას მიმართავს). ჩემს პირდაპირ, ქუჩის გასწერივ საცეკვაო დარბაზი იყო — „პარადისი“. გაზაფხულობით, საღამო ხანს, ფანჯრებს დააგდებ-ნენ ხოლო და მუსიკის შემ გამოდიოდა. ზოგჯერ დარბაზში სინათლეს ჩაქრიობდნენ, მხოლოდ ერთ დიდ ლუსტრს დატოვებდნენ, ჭრილდან დაშვებულ. ნელ-ნელა ტრიალ-დებოდა ეს ლუსტრა და ნახევრად ჩაბენელებულ დარბაზს ცისარტყელას მკრთალი ფე-რები ეფინებოდა. ორცესტრი ვალს ან ტანგოს დააგუგუნებდა, ან სხვა რამეს, უფრო ნელ რიტმში, გრძნობისმომგვრელს. მოცეკვავები წყვილ-წყვილად გამოდიოდნენ ხოლმე დაცრიელებულ ქუჩიში. ხან სად დაინახავდი და ხან სად — ნაგვის ურნებსა და ტელფონის ბორებში მოფარგბულები როგორ ეხვეოდნენ ერთმანეთს. ამით ინაზღა-ურებდნენ ხოლმე ჩემნაირად გატარებულ ერთფეროვან, ურომანტიკო ცხოვრებას. თურ-ცა ცვლილება და რომანტიკა თურმე მოახლოებული იყო იმ წელიწადს. იმავე იყო

თურმე ჩასაფრებული, კუთხეში ელოდა იმ ყმაწვილებს. ბერსტესადენის თვეზე ჩა-მოწოდილ ბურუში იყო გათქმეფილი, ჩემბერლენის ქლოგის საოპერში იმაღლებოდა... ესამანებით გერიკიამ ითვეთქა! ჩემში კი მარტო მშურვალე მუსიკა, სამელები, საცე-ფარ დარბაზები, ბარები, კინ, სექსი — თთქმს წყვდიას ეულად ჩამოიღებული ნა-ზადებოდა!

(ამანდა სურათს თვალს მოაწორებს, მობრუნდება და წინ გავა).

ა მ ა ნ დ ა. (ამოიხტებს). კიბის პაპინია მოედანი. რაღა ოქმა უნდა, პარმაზად არ გამოდგება (საფეხურზე გაზეთს გაშლის და ჩამოჯდება პაპლუცად, ისე როგორ იღებდაც მისისიპში ჩამოჯდებოდა ხოლმე თავის სარწეველს საუაძლებელზე). რას უყუ-რებ?

ტ ო მ ი. მთვარეს.

ა მ ა ნ დ ა. უკე აასლი მთვარეა?

ტ ო მ ი. ეგერ, შეხედე, „გერულიკულის დელიკატესის“ თავზე ამოცუნდა.

ა მ ა ნ დ ა. უი, მართლა! ვერცხლის პატარა ფაჩუჩა არა ჰგავს! უკე ჩაუთევი რამე, ტომ?

ტ ო მ ი. აპა.

ა მ ა ნ დ ა. რა ჩაუთევი?

ტ ო მ ი. ეგ საიდუმლოა.

ა მ ა ნ დ ა. საიდუმლო? მაშინ არც მე გეტყვი, რა ჩავუთევი.

ტ ო მ ი. თუ გინდა სანაძლეოს ჩამოვალ, რომ გამოვიცნობ მაგ შენს საიდუმლოს.

ა მ ა ნ დ ა. ასე ადვილად შეიძლება ჩემი ფიქრების ამოკითხვა?

ტ ო მ ი. შენ ხომ სფინქსი არა ხარ.

ა მ ა ნ დ ა. არა. საიდუმლო მართლაც არაუცრი მაქს. ახლავე გეტყვი, რა ჩაუთე-ნება მთვარე, ჩემი საყიდრალი სულ ევ არის.

ტ ო მ ი. მე კი მეტონა ყმაწვილ კაცს.

ა მ ა ნ დ ა. გთომ რატომ?

ტ ო მ ი. არ გასხოვს, რომ დამავალე, ვინმე მოიყვანეო.

ა მ ა ნ დ ა. მასხოვს, როგორ არა. მე ის გითხარი, გარგი იქნებოდა მაღაზიდან ვინმე ყმაწვილი კაცი მოგვყანა შენი დისთვის-მეთქი. ეს ხომ ერთვერ არ მითქვამს.

ტ ო მ ი. პო, ბერებ გითქვამს.

ა მ ა ნ დ ა. მერე?

ტ ო მ ი. მერე ის, რომ მოვა.

ა მ ა ნ დ ა. რაო?

ტ ო მ ი. გვესტურება-მეთქი.

(ამ სამურ სიტყვებს მუსიკა მოცეკვება) (ამანდა წამოდგება). (ეკრანზე წარწერა: „ყმაწვილ კაცს თაღული მოაქვს“).

ა მ ა ნ დ ა. მოიწვიე ვინმე?

ტ ო მ ი. პო. სადილზე მოვიპატიუ.

ა მ ა ნ დ ა. მართალს ამბობ?

ტ ო მ ი. ნამდვილად.

ა მ ა ნ დ ა. შენ კი მოიპატიუ. შაგრამ, მოვალო, შეგპირდა?

ტ ო მ ი. რა თქმა უნდა!

ა მ ა ნ დ ა. ახლა კი მესმის... ასე უნდა... ასე... დიდებული საქმეა.

ტ ო მ ი. ვიცოდი, რომ გაგებარდებოდა.

ა მ ა ნ დ ა. მაშ, გადაწყვეტილია.

ტომი. უსათუოდ მოვა.

ამანდა. მალე?

ტომი. სულ მალე.

ამანდა. თუ ღმერთი გწამს, ნუღარ ღვძავ, პირდაპირ მითხარი!

ტომი. მეტაც რაღა უნდა გითხრა!

ამანდა. რა უნდა მითხრა და როდის მოვა?

ტომი. ხვალ.

ამანდა. ხვალ?

ტომი. ხვალ.

ამანდა. ჰო, მაგრამ...

ტომი. რა იყო, დედა?

ამანდა. ხვალამდე რომ ვერ მოვასწრებ?

ტომი. ნეტა რა გაქცს მოსასწრები!

ამანდა. ხომ უნდა მოვემზადოთ. რატომ მაშინვე არ დამირეკე, იმავე წუთში, როცა მოიპატიუჟ და თანხმობა მიიღე? რატომ არ გესმის, რომ მაშინ ყველაფერს მოვასწრებდი!

ტომი. რა საჭიროა ამდენი ფაცაფუცი!

ამანდა. ომ. ტომ, ტომ! აბა, ისე როგორ იქნება! უნდა პრიალებდეს ყველაფერი. ანგრეულ-დანგრეულში ხომ ვერ შემოვიყვანთ. რამე უნდა მოვიფიქრო.

ტომი. ნეტა რა ფიქრი გჭირდება!

ამანდა. შენ რა ექსმის. საღორეში ხომ ვერ მიიღებდ სტუმარს! ჩემი ნამზითვი ვერცხლეული უნდა გავაპრიალო. მონოგრამებინი სურა უნდა გაერებო და გავაუთაო: ფაჯრის მინტი უნდა დაირეცხოს, ახალი ფარგლები ჩამოშეკიდოთ... ჩასაცმელს რაღა მოვუხერხოთ? ლოტა უფრო ხერიანად არ უნდა გვეცება?

ტომი. დედა, სულაც არ არის იმისთანა ბიჭი, ამდენი ფაცაფუცი სჭირდებოდეს.

ამანდა. როგორ გვედრება — პირველი სტუმარი მოდის, პირველი კაცი, რომელიც ლაურას უნდა გავაცნოთ! სირცევილია, ღალატის დასხმა, რომ აქმდე, არავინ სტუმრებია შენს საწყალ დას. აბა ერთი აქეთ გამოღი. ტომ (მინას კარს გამოაღებს).

ტომი. რა განდა, დედა?

ამანდა. რაღაც უნდა გითხრა.

ტომი. ასეთი ფაცაუუცი თუ ასტეტე, იცოდე აღარ მოვიყდან, წერ მოხვალ-ჭურჭურ ვეტყვი!

ამანდა. მაგას შენ არ იზამ! ამაზე დიდი საშინელება რა უნდა იყოს — ჯერ დაპატიუჟ კაცი და მერე უარი უთხრა?! ეს არის რომ, მაგრამ მუშაობა მომიწევს. რას იზამ — ძალიან კარგად იქნებ ვერ შეეხვდეთ. მაგრამ რამეს მაინც მოვახერხებთ! შინ შემოდი. ტომ, (ტომი ჩვნეშით გაცყვება). დაჯეკი.

ტომი. სად დავჯდე მაინც, რა ადგილს შემირჩევ?

ამანდა. კიდევ კარგი, რომ ეს ახალი საგარელი ვიყიდე! ქართულიც... ჯერც არ გამისტუმრება მაგისი ვალი! ავეჯს ჩითის გადაკერა დასჭირდება — უფრო კარგად გამოაჩნის ყველაფერს! შეალერის გამოცვლაც კარგი იქნებოდა, მაგრამ... რა ჭევია იმ ყმაწეოდ კაცი?

ტომი. ოკონორი.

ამანდა. მაში, თევზი დაგვჭირდება! ხვალ პარასკევია... შეემაზული ორაგული მივართვათ... რა მოხელეა? თქვენთან მუშაობს მაღაზიაში?

ტომი. რა თქმა უნდა. მას ისე სად...

¹ ვარას მიხედვით. პარალელურა რომ ეს კაცი ირლანდიული უოფილა, ე. ი. თევზი ეპვარება (მთარგმნელის შენიშვნა).

ამანდა. ტომ... სმა ხომ არ უყვარს?

ტომი. რატომ მევითხები?

ამანდა. იმიტომ რომ მამაშენი სფამდა.

ტომი. ისევ შენებური დაიწყევ?

ამანდა. მაშ, სვამს, არა?

ტომი. არა მცობია სვამდეს.

ამანდა. კარგად გაიგე, გამოიკითხე! ყველაზე უფრო — ლოთი არ მინდა გადაეყაროს ჩემს ქალიშვილს.

ტომი. რა სულწასულობაა. ჯერ თვალიც არ შეგილია მისტერ ო'კონორისათვის.

ამანდა. ხვალ ხომ ვნახავ. შენს დას უნდა შეხვდეს. მე კი ვიცი, ვინ არის, რას წარმოადგინს? არა, ლოთის ცოლობას შინაბერობა სჯობია.

ტომი. რა ლეიტონ ჩემთ!

ამანდა. გაზრმდი.

ტომი. (წინ გადაიხრება, ჩერჩულით ეტყვის). რამდენი ახალგაზრდა კაცი. შეხვდება ქალს, საგალდებულო ხომ არ არის, ცოლად შეირთოს.

ამანდა. ცოტა ჭეშას დასხმე, ტომ... რა ლორს დაცინვაა! (თმის ჯაგრის აიღებს).

ტომი. რას აკეთებ?

ამანდა. ქოჩირი უნდა გადაივარცხნო! რა მოხელეა მაინც, რას აკეთების მაღალიაში?

ტომი. (უხალისოდ შეურიგდა დაკითხვასაც და დავარცხნასაც). ექსპედიტორად მუშაობს, დედა.

ამანდა. მშვენიერი სამსახური ყოფილა, რას ერჩი. შენც კი მიაღწევდი მაგას, რომ მოგენდომებია. ჯამაგირი რამდენი აქვს, თუ იცი?

ტომი. ოთხმოცდახუთ დოლარამდე თვეში.

ამანდა. რას იზამ... ბევრი არაფერი, მაგრამ მაინც...

ტომი. ჩემზე ცოც დოლარით. მეტი

ამანდა. მადლობა ღმერტებს, ეს მაინც ვიცი, ცოლშეილიანი კაცისთვის თხომც-დახუთი დოლარი რა არის, ერთი....

ტომი. ოკონორი ხომ ცოლშეილიანი არ არის.

ამანდა. გახელდა. როცა იქნება, განდება.

ტომი. მომავლის გეგმები, არა?

ამანდა. შენს მეტი კაცი არ მინახავა, ეს არ ესმოდეს, რომ მომავალი აწმუნდ იქცევა ხოლმე, აწმუნ — წარსულად, წარსული კი, თუ თავისი დროზე არ იზრუნე მომავლისათვის, იქნებ სამუდამ სახანძლად გაგზდებს.

ტომი. კარგად დავუზიერდები მაგ შენს სიტყვებს, იქნებ გამომადგეს.

ამანდა. ნეტა რაში გეირდება დედასათან ქედმაღლობის გამოჩენა. მაგას ისა სჯობია, უფრო დაწვილებით მიაშო, ვინ არის, რას წარმოადგენს... რაო, რა ჭევია?

ტომი. ჯეომს დელინი ოკონორი.

ამანდა. ღმერტ დედითაც და მამითაც ირლანდიული ყოფილა! და არ საგამსო, შენ ამბობ!

ტომი. გინდა, ახლავე დავურევავ და ვკითხავ!

ამანდა. მაგისთანა რამების გაგება უფრო დამშვიდებით და საფუძვლიანად რის საჭირო. დრო უნდა შეარჩიო. ჩემს ქალიშვილობაში, ჯერ ისევ ბლუ მაუნტეინში რომ ვცხოვრობდი, ვინებ ყმაწვილებული ემდე თუ შეეარგებოდათ, ასე და ასე, ღვინის ჩა უყვარსო, და თან ქალიშვილი თუ იქნებოდა დაინტერესებული ამ ყმაწვილო კაცით, მაშინ ადგებოდა ეს ქალიშვილი და მღვდელს გამოჰკითხავდა, ან არადა მამა-

შისი გამოქვეთხავდა მღვდელს, მამა თუ ეყოლებოდა ცოცხალი... და ასე თანდათანობით გაიგებდნენ მის ასაკალ-დასავალს, ასეთი სიურთხილით და წინდახდულობით შეიძლება, აიშოროს ახალგაზრდა ქალმა ტრაგიკული შეცდომა.

ტომი. მაშ, შენ როგორდა მოგივიდა ეს ტრაგიკული შეცდომა?

ამანდა. იმისთანა უწყინარი შესახედაობა ჰქონდა შენს მამას, რომ ვის არ გა-ასულებდა! ერთს რომ გაიდიმებდა — მთელი ქვეყნა მოჩიბლული იყო! გასათხოვა-ხოლმე. იმედი მაქტებ იჭირობოს არ იქნება ძალიან ლამაზი.

ტომი. არა, არც ისე ლამაზია, ჭორფლიანია, ცხვირპაჭუა.

ამანდა. ძალიან შეუხედავიც არ იყოს!

ტომი. არა, არც ძალიან შეუხედავია. ისე, საშუალოდ.

აშანდა. მამაკაცისათვის მანც ხასიათის სიმტკიცეა მთავარი.

ტომი. აბა მე რას გეუბნები ხოლმე!

ამანდა. პირველად მესმის ეს შენგან! მაგისთანა რამე მოგონი გულშიაც კი არ გაგვლია.

ტომი. ყველაფერი ასე გევჭვება ხოლმე ჩემი!

ამანდა. ნეტა მონდომებული და უხინი კაცი მანც გამოდგეს.

ტომი. ძალიან მოხსელობებულია.

ამანდა. რაზე ატყობ?

ტომი. დამის სკოლაში დადის.

ამანდა. (სახე გაუმრწყინდება). დიდებულია! რას აგეთებს მერე? ეს იგი რას სწავლობს?

ტომი. რადიოსაქმეს. თან რატორულ ხელოვნებასაც ეუცდლება.

ამანდა. მაშ, ჰქონია მომავლის გვებები და ეს არის! ახალგაზრდა კაცი რომ ორატორული ხელოვნების დაუფლებას დაწესებს, უტყობა უფრო შორს უმიზნებს, გამ-გებლობისათვის ემზადება. ახლა რადიოსაქმეც! მაგასაც დიდი მომავალი აქვს! ერთი სიტყვით, ორივე ფაქტი კარგის ნიშანია. დედალ ყოველთვის უნდა იცოდეს ამისთან რამები ახალგაზრდა კაცის შესახებ, როცა იგი მის ქალიშვილთან შეხვედრას აპი-რებს... თუმც, რაღა თქმა უნდა, სერიოზული განზახა აქვს...

ტომი. ოღონდ აზლავე უნდა გაგაფრთხილოთ: მი ტაცმა არც კი იცის, და თუ მყავს მე. ჩვენს ემშაკერ გეგმებს ხომ არ გადაუშლიდა! ისე გუთხარი, უბრალოდ—ერთს რატომ არ გამოგვილი ერთად ვისადილოთ-მეოქვე. სიამოვნებით, მითხრა. ეს იყო და მოედი ჩვენი საუბარი.

ამანდა. ლაპარაკში, იცოცხლე, ვერავინ გაჯობებს. მაგისი იმედი კი მაქეს. არა უშავს, ლაურას ამბავს აქ გაიგებს. როცა ნახავს, რა გოგოც არის, რა ლამაზი და მომ-ხიბლავი, თავის ბედის გადალავს დაუმაღლებს.

ტომი. დედა, შენ რადაც შეტისმეტად დიდი წარმოდგენა გაქვს ლაურაზე!

ამანდა. ვითომ რაო?

ტომი. ლაურა ჩვენ იმიტომ გვერცხება ლამაზი და მომხიბლავი, რომ ჩვენია და გვიყვარს. თვალი გვაქვს შეჩერებული, ვეღარც კი ვამჩრევო, ხეიბარი რომაა.

ამანდა. მაგ სიტყვას ნუღარ ახსენებ! რამდენჯერ ამიკრძალავს შენთვის, ხე-იბარს ნუ ახსენებ-მეოქვე!

ტომი. ახსენებ თუ არ ახსენებ, ასეა, დედა... თანაც, მარტო ეს რომ იყოს...

ამანდა. როგორ თუ „მარტო ეს იყოს“...

ტომი. ლაურა ხომ სხვა გოგოებს არ ჰგავს.

ამანდა. მით უკეთესი.

ტომი. არა, დედა. სხვების თვალში ეგ უკეთესი სულაც არ არის... მეტისმეტად მორცვია, გულჩათხობილი... გარეშე ადამიანს უცნაურად მოეჩვენება.

ამანდა. „უცნაურს“ რა უგავს!

ტომი. ასეა. სინამდვილეს თვალი უნდა გაუსწორო.

(შესრიგა ასლა ტანგოს უკრავს — მანორულად გლეჩს, გამოროტების ტონი და-პკრავს).

ამანდა. რითა მაინც უცნაური? იქნება მიპასუხო?

ტომი. (ნაჯად). გულჩათხობილია... თავის ნაჭერშია ჩავეტილი... მინის სა-თამაშობის მეტი არაფერი ახსოებს, დედა... (წამოდგება. ამანდას ისევ ჯაგრისი უძი-რავს ხელით. შეიღლს შემფოთებით შესცემის). მინის სათამაშოები და მევლი ფირ-ფირები... მეტი არაფერი... (სარკეში ჩაიხედავს და კარისენ გაემართება).

ამანდა. (მკვაბედ). სად მიდისარ?

ტომი. კინოში. (გადის).

ამანდა. კინოში! ყოველ ღმმე კინოში?! (სწრაფად მიიჭრება კართან). არა მჯერა, რომ სულ კინოში დადიოდე! (ტომი წასულა. ამანდა შეწუხებულია, მას გაკუ-რებს ერთხანს, მერც ერთმაშად დაუუფლება ამტომიშმი, გამოცოცხლდება. კარს მო-შორდება. პორტიფისკებ წამოვა). ლაურა!.. ლაურა! (ლაურა სამშარულოდან უკა-სუხებს).

ლაურა. რა იყო, დედა?

ამანდა. მაგ თვეფშებს თავი დაანებე, აქ გამოდი! (შემოდის ლაურა, ხელში სა-მუარეულოს ტილო უჭირავს. დედა მხიარულად მიმართავს;) აქ მოდი ლაურა, მთვარეს შეხედე და ჩაუთქვი რამე!

ლაურა. მთვარე... აბა მთვარე?

ამანდა. ეგერ, ვერცხლის ფაჩურივით ჰყიდია ცაში. მარცხნივ შებრუნდი და ჩა-უთქვი რამე! (ლაურა რაღაცნაირად არულია, თითქოს ეს არის, გამოალენის). ამან-და თვითონვე ჩასჭიდებს ხელს და შეაბრუნებს). ასე, ახლა ჩაუთქვი, ინატრე რამე!

ლაურა. რა ვინატრო, დედა?

ამანდა. (ხმა უთროს, თვალებშე უცემ ცრემლები მოადგება). ბედნიერება, კარგი მომავალი (ვითომის ხმა ძლიერდება, სცენა მნელლდება).

დასასრული იქნება

ინგლისურიდან თანამდებობა ვახტანგ ავლიაშვილი

զ ո ն ո ւ ն ա ն ե լ ո ւ շ

۳۰۹۶۱

ହାତୁରୁଳି

სურათი გეგმვები

(ეკრანზე: სკოლის ფალავანი).

ტ რ მ ი. ამრიგად, მეორე დღეს ჯიმი მოკიცუანე სალილად. შორისახლო ვიცნობდი
ჯიმს საშუალო სკოლიდან. სკოლის ფალკვანი იყო. მშვინიერი ხსაიათის ბიჭი, როგორც
ნამდგვილ ირლანდიელს შეეფერება, ხალისანი, კოხტა და სუფთა, როგორც ქანდაკე-
ლი. ეს უძველესი სახე ესელა უას ტყებაროდა. კართლის ბურთში — პირველი მოთამაშე
იყო, სადისკუსიო კლუბს ის ხელმძღვანელობდა, უფროსი კლასელების წარმომადგენ-
ლად ითვლებოდა, სიმღერის განცხი მონაწილეობდა და მუდამ მაბაცის მთვარ
პარტიას ასრულებდა ოპერტაში, რასაც ჩვენი სკოლა ყოველწლიურად დგამდა ხოლმე-
სულ დახტოდა, დანბორდა — დინკად მოსიარულე კაცოშვილს არ უნბავს. გვერბენ-
და — ჰა და ჰა, დასტოეს მიწის მიზიდულობას და ჰაერში აიტრებაო. ისე ლაღად გა-
იქროლა მისმა ბავშვობამ, უსათუოდ იფიქრებდი — ოცდათი წელი რომ შეუსრულდე-
ბა, ნამდვილად თეთრ სახლში მოხვდებაო. მაგრამ სოლდანის სასწავლებელი რომ დაა-
მთავრო, ეტკობა მერე უფრო გაუძნელდა დაბრეოლებების გადაღახვა. მისი ლაღი ქრო-
ლება შესამჩნევად შენელდა. და სკოლის დამთავრებიდან ექვმი წლის შემდეგ მისი თა-
ნამდებობა ბერებით არაურით ჯობდა ჩემსას.

(զարանջյա ՝ ըմբուղութորո)

იორდა ერთი ჩემი საიდუმლოს ამბავი: როცა მაღალზაში მუტტარი შეთხელდებოდა, ცალკე რომ არ გაიგებენ მარტინი და ლექსებისა ვწერდი. შევსპირს მექანდა ხოლომ, იუმრირით წყვიდულობა, გაშინ, როლებაც სხვა ნოვერები ამრეზით მიცემერდნენ. მაგრამ შერე და შერე სხვეცაც გადაეკო მისი სიკეთე და სიძულვილი თანდათანობის გაუნელდათ. ამზად უკვე ფარებობდა როგორც უცალური ძალის დანახვა მოპერის ხალხს ღიმილს. ვიცოდი, რომ ჯიმი და ლაურა სკოლიდანვე იცნობდნენ ურთმა-ნებს. რამდენჯერ გამოიურებას ჩემს დას აღფრთვონება ჯიმის ხმით. ქა კი აღარ ვი-ცოდი, ამჟამად თუ ასთოდა ჯიმს ლაურა. სკოლაში იგი შეუმნიველი გულო იყო. ჯიმს კი ყველა იცნობდა. კიდევ რომ სსომებოდა, ის მაინც არ ეცოდინებოდა, რომ ჩემი და იყო. სალილზე რომ დაგპატრეუ, გაიცინ, და მითხა: „პეტ, შევსპირ, ვერც კი წარ-მომედგონა, შენ თუ ახლობლები გყავდა“.

(სცენა უფრო და უფრო ნათელია. ეკრანზე წარწერა: „მოახლოებული ხაინგეის ხმა“). პარასკევა. გაზაფხულის მიწურული. ნაშავადღვის ხეთი საათი. ტერენების დრო, რაზედაც პოეტს უთქვას : „ცა ლექსისგია ვა ვაკრელებული“. უინგზილდების ბინა სასიმონი ლიმბონის ფერით განახტულა. ამნდას ძალლონები არ დაუშურებით სტუმრის დასახველრად. შეღევე საოცარია: ვარდისფერი აბრეშუმის ტორშური ვარიასჩენ ადგილზე დგას; ფერადი ქადაღის ფანარი მარჯვედ ფარავს ჭერზე უმნიშვნელოდ ქლევტრო-გაყვანილობას; ფანჯრებში თეთრი ფარავშა ფარდები ჩამოუშევიათ, სკამისა და საკანძელზე ჩითი გადაუფარებიათ, სოფაზე ორი ახალი ბალაში დგვს. იატავზე რაღაც გოლოფები და აბრეშუმის ქადაღდებია მიმოფარული. სცენის შეამიტა ლაურა დგას, ხელები მაღლა აუწევია, იქვე ამანდა ჩაცუცულა, ახალ კაბას უსწორებს. ჭრები კაბაა, ძველ მოდაზე შეკერილი. თბის ვარცხნილობაც შეუცვლია ლაურას, ახალა უფრო მსუბუქად ადგას თბი და უფრო უბდება კილუ. რაღაც არმიწირი ხილამაზის იერი დასტებია; თითქოს მინის ნაჭერს მზის სხივი მოხვედროდეს და წამიერი ელვარება მიეცეს).

3 ა ნ დ ა. (ნერვიულად). რას კანკალებ?

ა უ რ ა. დედა, შენ თვითონ მანერვიულებ ასე.

მანდა. მე რას განერვიულებ?!

აურ ა. ისეთი ფუსტუსი ასტეხე! ასე გეგონება დიდი რამე მოხდა

କୁରା କିମ୍ବା କେବଳ?

ა პუდრის თან ბუმბულას გამოიტანს. ცხვირსაზოცმი შეაზევს და შეკრძხება დააურეს).

აურა. რას აკეთებ, დედა?

მანღა. ამას „შეიარულ მატყუარებს“ ეძახიან ხოლმე

ა უ რ ა. ტყუილია, ამას არ გავიჩერებ

მანდა. გაიჩერებ!

„ ა უ რ ა . რად მინდა ?

მანდა. კი ნუ გეწყინება და ყავარივით ძველი გაქვს.

ა. შენ ისე იქცევი, გეგონება მახეს ვაგიძლეთ

მანდალი გოგო მახუ

ეკრანზე წარწერა: „ლამაზი ბაზე“).

କା, ହାଇକ୍‌ର୍ଦ୍ର ସାରକୁଣ୍ଡି, ଫାଲିଶିବିଲା!

კი ჩემს თავსაც უნდა მივხედო. შენ

(ლაურა ნელი ნაბიჯით მიუახლოვდება დიდ სარკეს და დიდის ამბით ათვალიერებს საყუთარ გამოსახულებას. სუსტი ნიავი შეარჩევს ფანჯარაზე ფარდებს, თან კვეუსისგარი ბეჭრაც მოისმის, თითქოს ვიღაცაც აშრისხენათ).

ა მ ა ნ დ ა. (კულისებიდან). ჯერ კიდევ არ დაბეჭელებულა.

(ლაურა მძიმედ შემორჩენდება სარკებთან, შეწუბებული სახე აქვს. გერანზე წარწერა: „ეს ჩემი დაა! აბა, დაუკარით მის პატივისაცემდ! მუსიკა“).

ა მ ა ნ დ ა. (სიცილით ეულისებიდან). ახლა ნახე, ახლა შემხედ!

ლ ა უ რ ა. რა ამბავში ხარ, დედა?

ა მ ა ნ დ ა. ნუ ხარ სულწასული, მოითმინე და ნახავ! რაღაც გამოვექენ ჩვენს ძევილ კიყვარში. ბოლოს და ბოლოს, არც იმდენად შეცვლილ მოდები... (პორტიერს გადასწევს). შეხედე, რა დედა გყაბს! (ქალიშვილობის კაბი ჩაუცამს — ყვითელი ვუალის კაბაა, ზედ აბრეშუმის ცისფერი ქამარი არტყაი. ხელში ნარგიზების თაგული უქირავს, თითქოს მისი ქალიშვილობის ლეგენდა გაცოცხლდა. აგზებულად) უს კაბა შეცვა კოტილიონს რომ ვცეკვავდი, სანსტრილში ორჯერ მივიდე პრიზი კეკუოკისათვის. ერთ-ერთ ჯეკსონშიაც მცეცა, გუბერნატორის საგაზაფხულო ბალზე... ნახე, როგორ დაცსრიალებდი დაბაზში, ლაურა! (კაბის კალთას წამოიწევს და სარკის. წინ განვეა-გრებას მოჰყვება). კვირაობით ვიცავადი ხოლმე, როცა ყმაწვილ კაცებს ველოდი სტუმრად. იმ დღესც ეს კაბი შეცვა, როცა მამაშენი გაიციანი... მოელი ის გაზაფხული ციებრივ ვიწავი აფად. პარმა დამცადა — ტენესიდან მისისიპის დელტაში ჩამოვედით... მალე დაგესტრდია არადა არ გამომინელდა სიცეები. სერიოზული, რა თქმა უნდა, არაფერი ყოფილა. თაგბრუ მეცენოდა, ძილიც მოუსვენარი მქონდა. არადა, მოწვევა მოწვევაზე მოდიოდა. ვინ არ შეპატიუებოდა... ზედიზედ მართავდნენ წევულებებს მთელს დელტაში... „სიცეება ვება, ლოგინიდან ნუ ადგები!“ — დედა მეუბნებოდა ხოლმე. მაგრამ ვინ დამაგავებდა... ქინაქინს გადაყვლაპავდი და ხელად გავარდებოდი — წვეულება გინდა, მეჯლისი გინდა... ნაშაუადღევს ქალაქარები ცხრენებთ სერიოზა!.. რა პიკნიკი მასხსოვს!.. პირი, რა დრო მიტარებია მაისში!.. ირგვლივ შინდი ჰყავოდა... ნარგიზები ხომ, ნუდარ იგითხავ — სულ ნარგიზი და ნარგიზი! მეც ჰქუას ვარგავდი იმ გაზაფხულზე ნარგიზებისათვის. დედაჩემი მეტყოდა ხოლმე: „სად უნდა წაიღო, გენაცვალე, ამდენი ნარგიზი, ადგილი აღარ არის!“ მაინც მოქმონდა. მოვარავდი თუ არა თვალს, ვიყვირებდი... „გააჩერთ! გააჩერთ!“ ციბრუტივით დავატრიალებდი ყმაწვილ კაცებს, ნარგიზებს გაკრეიზინებდი. ბოლოს და ბოლოს, ხურმობაც დაწყებს — ამანდა და მისი ნარგიზებით! ადგილი აღარ დაჩა სახლში, თავისუფალ ვაზას ვეღარ იპოვნიდი... სითაც გაისხდავთ, სულ ნარგიზები იყო. ვაზები აღარ არის? კარგი, ბატონი, ხელში დავიჭრ! და ამსობაშით... (ქრის სურათან შეჩერდება. მუსიკა)... მამაშენი შევხდი! ციასწრებინან და მერე ეს ბიჭი... (ვარდის სულმას აანთვებს) წვიმას მაინც მოასწრებინან (სულმის სიღრმეში გავა და ნარგიზის თაგულს ვაზით მაგიდაზე დადებს).

ლ ა უ რ ა. (სახე შეცვლება). რა თქვი, რა გვარია?

ა მ ა ნ დ ა. თ' კონორი.

ლ ა უ რ ა. სახელი?

ა მ ა ნ დ ა. სახელი აღარ მახსოვეს... პო, დაიცა... ჯიმი!

(ლაურა ოდნავ გადაირწევა და სკამს მოავლებს ხელს)

(გერანზე წარწერა: „არა, ჯიმი არ იქნება!“)

ლ ა უ რ ა. (მიკავებული ხმით). არა, ჯიმი არ იქნება.

ა მ ა ნ დ ა. კი, როგორ არა, ნამდვილად ჯიმია! ვისაც კი ვიცნობ ჯიმს, ყველა ერთმანეთზე. უკეთესია.

(ავისმომასწავებელი მუსიკა)

ლ ა უ რ ა. ნამდვილად ჯიმ თ' კონორია? ხომ არ გაშლება?

ა მ ა ნ დ ა. ნამდვილად. რატომ მეკითხები?

ლ ა უ რ ა. ის ჯიმ თ' კონორია, ტომთან ერთად რომ სწავლობდა სკოლაში?

ა მ ა ნ დ ა. ტომს ებ არ უჟევამს. მე მგონი მაღალიაში გაიცნო.

ა მ ა ნ დ ა. ჩემის სკოლაშიც იყო ერთი ჯიმ თ' კონორი (თავს ძალას ატანს). თუ ას გამოიდგა, მაშინ მე არ გამოვგალ, ნუ გეშეინება.

ა მ ა ნ დ ა. ნეგებ რა რას სულელობ!

ლ ა უ რ ა. გასხვეს, შენ რომ მკითხე ერთხელ, ვინმე თუ მოგწონს? მე კიდე ამ პიჭის სურათი გაჩვენე.

ა მ ა ნ დ ა. ყოველწლიურ გრებულში რომ სურათი მაჩვენე?

ლ ა უ რ ა. პო.

ა მ ა ნ დ ა. გიყვარდა, მერე, ის ბიჭი?

ლ ა უ რ ა. არ ვიცი, დედა. ოღონდ, თუ მართლა ის ბიჭია, მე ვერ გამოგალ.

ა მ ა ნ დ ა. არა, ის არ იქნება, მაგრამ კიდეც რომ გამოდებს, უსათუოდ უნდა გამხვდიდა და სუკრას მიუკადე მაგის ნებას არ მოგცებს.

ლ ა უ რ ა. უნდა მომცე, დედა.

ა მ ა ნ დ ა. არავითარი სულელი არა მაქეს, შენს სისულელებს ავეყვე. ლაურა. ისევდაც ბერი გადახდა შენი მძისა და შენ გამო! დაჯერ ახლა და, მანამ ისინა მოვისებრი გადახდა შენი მძისა და შენ გამოდებას. წილები დაგვიღდდი. ტომს გასაღების წილები დავიწყნა, ასე რომ კარი შენ უნდა გადონდენ, დამშვიდებდი. ტომს გასაღების წილები დავიღება დაგვიღება!

ლ ა უ რ ა. (შემინებულია). არა, დედა!.. კარი შენ გაუღმე.

ა მ ა ნ დ ა. (დაუდევრად). მე სამართლულში ვიქნები. საქმე მაქეს.

ლ ა უ რ ა. დედა, გეხვეწები, შენ გაუღდე კარი. მე ნუ გამაღებინები.

ა მ ა ნ დ ა. (სამართლულსკებ მიღის). მე თებზის საკმაზი უნდა მოვამზადო.

რა სისულელეა! ერთი სტურმის გამო ამდენი ფატხა-ფუცხი გაგონილა!

(კარს გაიგატას. ლაურა მარტო დაჩერება).

(წარწერა ერთაგანზე: „შშიი“).

(ლაურა ამოიხნებულს, ლამპას გამოთიშავს, სავარძლის ძგიდებულ ჩამოვალება გადევბული, ხელს ხელშე გადააჭლომს).

(წარწერა ერთაგანზე: „კარის გაღება!“)

(ტომი და ჯიმი კიძეს მოაღებებიან და ამოდიან. ისმის მოაზღოვებული ფეხის ხმა. ლაურა დაფიცეტებული წამოვარდება. პორტიერისკენ გავარდება. ისმის ზარის ხმა. ლაურა და უზენა გევრის. ხელებს ყელშე იტაცებს. ღოლების ნელი გუბენი).

რა სისულელეა ერთაგანზე: „გევრის გადებულიანის“. ა მ ა ნ დ ა. (კულისებიდან). არა, იძრის გაღება!

კი, მერე და უზენა გევრის გადამარტონის გარება.

(გარეთ ერთბაშად გრიგალი ამოგარდება. ფანჯრებზე ფარდები გამოიტერება. ქუჩაში ღურუჯი ბინდი ჩამოწევა, ისმის ნაღლიანი ბუტბუტი... ლაურა უცებ წაიბორძი-კებს და სკამს მოვღებს ხელს, სუსტი კვნება აღმოხდება).

ტ ო მ ი. ლაურა!

ა მ ა ნ დ ა. ლაურა!

(გარეთ მეხი გავარდა. ეკრანზე წარწერა: „აპ!“).

(ამანდა შეშინებულია)

რა მოგივიდა, ლაურა, ცედადა ხარ, გენაცვალე? ტომ, მიუშველე, მეორე ოთახში გაიყვნენ, ჩემო კარგი. იმ თთაში შედი, ლაურა... სავარძელზე დაისვენე. ააა! (სტუ-მარს მიმართავს) მთელი დღე ცეკვლ ღუმელთან ტრიალებდა და გელი შეუღონდა!.. რამდენჯერ ვუთხარი, ამ საღამოს ცეკვა-მტექი, მაგრამ...

(ტომი შემობრუნდება. ლაურა სავარძელზე მისვენებულა) უკვე არის?

ტ ო მ ი. ჟო.

ა მ ა ნ დ ა. ეს რაა? წვიმა წამოვადა? რა გრილი წვიმა მოდის! (უშეფოთებით შესცემის სტუმარს). აბა, ვიგახშმოთ, ტომ... ვილოცოთ და... (ტომი გამომოქმედებული თვალებით შეცემურებს დედას). ტომ, გენაცვალე, შენ წარმოთქინ ღოცვა!

ტ ო მ ი. ობ.. თვალი ყოველთანი შენდამი შევნენ, უფალო... (თავს ჩაინდრავენ. ამანდა ნერვიულობს, ჩემის გახედას ჯიშს კარი მეტარ თოახში სავარძელებელ გა-წოლილა, ხელები ტერებზე მიუფარებია, რომ ყველში მომდვარი ქვითინი მდგრადო, წმიდა იყოს...
(სცენა ბნელდება).

სარათი მაჯვილი

(წარწერა უკრანზე — „სამასხოვროდ“)

(გავიდა ნახვარი საათი. სასატალო თოახში, რომელიც ასეთი პირტერით არის დაფარული, ეს-ესა სადილი, დაუმთავრებათ. ფარდის აძლისას ლაურს სავარ-ცელზე მოკრუჩებულსა ვხედავთ, ფეხებზე ჩამჯდარი, თავი ნაცრისფერ ბალიშენშე მიუს-ვევებია, თვალები ფართოდ გაუდია, გამომტერყელებაში რადაც იდუმალება ივრნობა. აბალი ტორმერისაგან, რომელსც ვარდისფერ აბრეშუმი აქვთ გადაკრული, რმილი, სასამორო შექი უფანება და რაღაც შეციური, არამეტყეყური სილამაზის იერს აძ-ლებს. გარედან წვიმის თანაბარი ჩემი ისმის. მაგრამ გულება ჩალე იდლებს წვიმა და მოქმედების დაწყების ცოტა ხნის შემდგე სულაც შეწყდება. მთვარე ამოდის და მისი შექი მკრთალად ანათებს ჭურას. აიხდება თუ არა ფარდა, ორივე თოახში ერთს კი გა-რელებს სინათლე და ჩაქრება).

ჯ ი მ ი. ჟე, რა მოგივიდათ, ბატონი ჩათურა!

(ამანდას ნერვიული სიცილი წასკდება. უკრანზე წარწერა: „კომუნალური მომსა-ხურების შეწყვეტა ცულის გადახედულობის გამო“).

ა მ ა ნ დ ა. აბა, თუ გამოიცობთ, სად იქნებოდა მოსე, როცა სინათლე ჩაქრა? ჟა, მისტერ ტ კონორ?

ჯ ი მ ი. ვერ გეტყვით, ქალბატონი. სად იქნებოდა?

ა მ ა ნ დ ა. სიძნელები! (ჯამი იყინის, უფრო თავაზიანობის გამო). ადგილიდან ნურავინ განძნელებით. ახლავე სანთლებს ავანთებ. ჩვენი იღბალი, რომ მაგიდაზე გვაქვს. სანთლები! ასანთი სად არის? ასანთი ვის გვენებათ, კუნტლმენებთ?

ჯ ი მ ი. აგერ, ასანთი.

ა მ ა ნ დ ა. მადლობელი გარ, სერ.

ჯ ი მ ი. არაფრის, ქალბატონი.

ა მ ა ნ დ ა. ეტყობა, დამტველი გადაიწვა. მისტერ ტ კონორ, იქნებ თქვენ შე-გიძლიათ დამტველის გამოცვლა! მე არაფრი გამეცება ამერიკა და ტომი ხომ სულ წესად დამტველის გამოცვლა! (წამოდგომისა და სკამების ხმაური. ლაპარაკი ახლა სამშარეულოდან მოისმის).

(წამოდგომისა და სკამების ხმაური. ლაპარაკი ახლა სამშარეულოდან მოისმის). ფრთხილად, არაფრის წამოდგომო. ღმერთმა დაგვიფაროს, რომ სტუმარს კისტრი კოდეტენორთ. კარგი მსახიობობა არ გამოგივია!

ჯ ი მ ი. ჟა-ჟა-ჟა! სადა გაქვთ დამტველის კოლოფი?

ა მ ა ნ დ ა. ზედ ღუმელის თავზე, ცოტა უფრო მარჯვით. სედავთ რამეს?

ჯ ი მ ი. ახლავე ყველასურს გაგაეთობოდ.

ა მ ა ნ დ ა. ისტო ჩამეა ეს ელექტრონა, რომ ერთაფერს გაუგებ კაცი. ბენიამინ ურანგლინი იყო, მგრინი, არა, ფრანი რომ გაუშენა და ელექტრონბა მიიღო? ირგვლივ ურანგლინი იდუმალებით არის მოცული ჩვენს სამყაროში, ასაგალ-დასაგალს ვერ გაუ-ყველასური იდუმალებით ფარდასა ხდის ამ იდუმალებასა. გვი რე რომ მეითხოოს, პირიქით — რაც დრო გადის, სულ უფრო და უფრო სერილი საბუ-რე ელემენტია. ნახეთ, მისტერ ტ კონორ?

ჯ ი მ ი. ვახხე, ქალბატონო. დამტველის ბრალი არ არის.

ა მ ა ნ დ ა. ტომ!

ტ ო მ ი. რა იყო, დეტა?

ა მ ა ნ დ ა. ამას წინათ რომ ელექტრონის ქვითარი მოგეცი... აი, შესხენება რომ მოგვივიდა!

ტ ო მ ი. ჟო...

(წარწერა ეკრანზე: „ჟა-ჟა“!)

ა მ ა ნ დ ა. იქნებ არ გადაგიხდია?

ტ ო მ ი. ჟო... როგორდაც...

ა მ ა ნ დ ა. გადაგავწყდა!... განა არა, მაშინვე ვიფიქრე!

ჯ ი მ ი. ალბა ლექსი დაწერა შექსპირმა იმ ქვითარზე, მისის უინგფილდ!

ა მ ა ნ დ ა. მეც რომ ვერ ვიწავლე ჰქეუა! მაგის იმედით ჩემმა მტერმა არა! რა ტვირი გვიჯდება ხოლმე ამ ვევნად ყოველგვარი დაუდევობა!

ჯ ი მ ი. რა იცით, იქნებ იმ ლექსმა ათღოლარიანი ჯილდო მიიღოს.

ა მ ა ნ დ ა. ვის სდევთ ახლა ასე ბელში, თითქოს მეცხრამეტე საუკუნეში ვიყოთ, მანამ ედისონი ელექტრონათურას გამოიგონებდა.

ჯ ი მ ი. მე პირადად სანთელს არაფრი მიჩრევნია.

ა მ ა ნ დ ა. რომანტიკისი ყოფილხართ. მაგრამ ეს სულაც არ ამართლებს ტომს. ა მ ა ნ დ ა. რომანტიკისი მოვალეარით. მაღამ შეტერის მისტერი რამდენიმე სადილი მოცული მოგრჩებობით, და მარადიული წყვდიადი მერე ჩა-მართ გვადროვებო, მანამ სადილს მოვრჩებოდით, და მარადიული წყვდიადი მერე ჩა-მოშვებს. არა, მისტერ ტ კონორ?

ჯ ი მ ი. ჟა-ჟა-ჟა!

ა მ ა ნ დ ა. ტომ, სამგიეროდ თეფშების დარეცხვა მიშველე, ეს იყოს ჯარიმა შენი დაუდევობისათვის.

ჯ ი მ ი. მეც მოგეშველებით, ქალბატონო.

ა მ ა ნ დ ა. არაფრის დიდებით!

ჯ ი მ ი. მინდა, მეც გამოვიდე რამეში!

ა მ ა ნ დ ა. რამეში გამოვდებო! (წამდერებით) თქვენ ამბობთ მაგასი, მისტერ ტ კონორ?! თქვენ ისეთი სიამონება მოგანიშეთ დღეს, რომ აგერ რამდენი წელიწადია არავისგან, არავისგან არ მასხსენის.

ჯ ი მ ი. თბ, რასა ბრძანებო, მისის უინგფილდ!

ა მ ა ნ დ ა. არ გვამორი, ვაჭარებები! არც ერთი ბეჭოთი!.. მაგრამ ლაურა სულ მარტოკა მიგამოვთვე! იქნებ, თქვენ გახვიდეთ, გამოელაპარაკოთ. აგერ ეს ძელი შან-

დაღი წაიღეთ; „ციური სასუფეველის“ ტაძრიდან არის წამოღებული. ზედგვე ეტყობა, ცოტათი განაკა კიდება, ტაძარს რომ ხანძარი გაუჩნდა. მეზი დაეცა ერთ გაზაფულშე. ეს ის დრო იყო, როცა ჯაბასი ჯოუნშმა ხელახლა იწყო გამოსვლა. ის ამტკიცებდა სწორედ — ხანძარი ღმერთსა მოუვლინა, მღვდლები დასაჯა ამითი, რადგან კარტის თამაშის იყვნენ გადაყოლილებით.

ჯ ი მ ი. პა-პა-პა!

ა მ ა ნ დ ა. იქნებ ცოტა ღვინოც დაალევინთ ლაურას — თქვენ დაგიჯერებთ. მე მგრინი, ღვინი მოუხდება. ორივე ჭიქას როგორ დაიჭიროთ?!

ჯ ი მ ი. დავიძერ, როგორ არა. — მე ხომ სუპერმანი ვარ! ა მ ა ნ დ ა. აბა, თომას, შენ წინააფარი აიგარი!

(სამზარეულოს კარი მიიჩურება და ამანდას მხიარული სიცილი ადარ ისმის. საძოლის მკრთალი შექი პორტიკერს უახლოვდება. ლაურა ნერვიულად წამოჯდება, როგორ ჯიში მასთან შევა. ჯერ სუნთქვაშევრულია, ძღივის ისმის მისი სიტყვები. ცდილობს დასძლიოს უცხო კაცთან მარტო დარჩენის შიში.

გვრანშე წარწერა: „თქვენ ალბათ სულ არ გახსოვართ!“ პირველ სიტყვებს კანკალით წარმოშვამს ღაურა, სუნთქვა უკვრის, თოთქოს ეს არის დახვეული კიბე ამოირბინა და შემოვარდაო. მეზე კი, თანდათანმოით დამშვიდებს ჯიშის ალერსიანი მოპყრობა. ერთი შეხედვით უმნიშვნელოსა ეს სურათი, მაგრამ ლაურას სულიერი ცხოვრებისათვის კულმინაციას წარმოადგენს).

ჯ ი მ ი. შეიძლება, ლაურა?

ლ ა უ რ ა. (მიგრავებული ხმით). მიორძანდით (ჩახველებს, ყელს ჩაიწენდს).

ჯ ი მ ი. როგორა ხართ? არ მომჯობინდით?

ლ ა უ რ ა. დიახ, გმადლობთ.

ჯ ი მ ი. აგერ, ცოტაოდენი ღვინო მოგიტანეთ (ხაზგასმული თავაზიანობით გაუწვდის ჭიქას).

ლ ა უ რ ა. გმადლობთ.

ჯ ი მ ი. დალიეთ... ოღონდ არ დათვრეთ (გულიანად იცინის. ლაურა გაუმედვად. მორცხად ჩამოართმებს ჭიქას. დარცხვენით გაიცინებს). შანდალი სად დავდგა?

ლ ა უ რ ა. ო... სადგე... სულერთა.

ჯ ი მ ი. აგერ რომ დავდგა, იატაჭე? თქვენ ხომ არ გამიჯავრდებით?

ლ ა უ რ ა. არა, რასა ბრძანებთ!

ჯ ი მ ი. ქვეშ გაზეთს დაგუჟენ; რომ პარდაპირ იატაჭე არ ჩამოიღვენოს. მეც იატაჭე მოჟორთხამ ფეხს. თქვენ ხომ არ გეწყინებათ?

ლ ა უ რ ა. რასა ბრძანებთ!

ჯ ი მ ი. იქნებ ბალიში მომაწოდოთ!

ლ ა უ რ ა. რა მოვაწოდოთ?

ჯ ი მ ი. ბალიში.

ლ ა უ რ ა. ახლავე... (ცწრაფად მიაწვდის ერთ ბალიშს).

ჯ ი მ ი. თქვენა? თქვენ არ დაჯდებით იატაჭე?

ლ ა უ რ ა. დიახ. რატომაც არა!

ჯ ი მ ი. მაშ, რაღას უცდით...

ლ ა უ რ ა. ახლავე..

ჯ ი მ ი. ბალიშიც მოიტანეთ.

(ლაურა ბალიშს აიღებს და პირდაპირ დაუჯდება ჯიშს. შანდლის მეორე მხარეს. ჯიში ფეხს მოირთხას და ალერსით უღიმის ლაურას). ხეირიანად ვერც კი გხედავთ. მანდეთ.

ლ ა უ რ ა. მე კი გხედავთ.

ჯ ი მ ი. ჰო, მე სინათლეშე ვარ... ვე რა სამართალია!

(ლაურა უფრო ახლოს მისწევს ბალიშს). ასე! ახლა გხედავთ! კარგად მოეწყვეთ?

ლ ა უ რ ა. დახ.

ჯ ი მ ი. მეც კარგად მოვეწყვეთ. ძროხასავით. კევი არ გინდათ?

ლ ა უ რ ა. არა, გმადლობთ.

ჯ ი მ ი. მაშინ, მე მომციცით წება (ჩაფიქრებით შემოხსნის კევს ქაღალდს და მაღლა ლა ასწევს). კაცი რომ დაუფიქრდეს, რა ფელი მოხვეტა იმ გაჟატონმა, ვინც პირველ ლადების საღატი რუზინი მოიგონა. ხომ საოცარია! ახლა მაგათი შენობა ნახე ჩიკაგოში: ერთ ხახვად ღირს... უარშანწინ ვნახე, „საუკუნის პროგრესზე“ ვიყავი. თქვენ ყოლილ სართ „საუკუნის პროგრესზე?“

ლ ა უ რ ა. არა.

ჯ ი მ ი. განსაციფრებელი გამოფენა იყო. ყველაზე დიდი შთაბეჭდილება მეცნიერების დარბაზში მოახდინა. მაშინვე ნათლად წარმოიდგნ, როგორი იქნება ხვალინდელი ამერიკა. დღევანდლებზე გაცილებით უკეთესი! (პაუზა. ჯიმი ლაურას უღიმის). მორცხვიაო, ტოში მუუბნება თქვენშე. მართალია, ლაურა?

ლ ა უ რ ა. რა ვიცი... რა მოგასხენოთ.

ჯ ი მ ი. მე რომ ვეკირდებით, თქვენ თანამდეროვე ქალიშვილებს არა პგაჭარა. მეცნიერდად ასეთი ქალიშვილები მომწონს. იმედი მაქვს არ მიწყენთ. ასე გულია ლახდილად რომ გელაპარაკებით.

ლ ა უ რ ა. (ცწრაფად უპასუხებს, რომ ამით თავისი დაბეჭდილობა დატვარის). იქნებ მეც მომცეთ კევი... თუ არაფერი გექნებათ საწინააღმდეგო (ჩააგველებს და თავი ჩაიწენდს). მისტერ თ' კონორ, ისევ მღერით?

ჯ ი მ ი. ვინა? მე?

ლ ა უ რ ა. დიახ. ახლაც მასსოვს. რა ლამაზი ხმა გქონდათ.

ჯ ი მ ი. როდის მოგისმენიათ?

(პაუზის დროს გულისებიდან სიძღრა მოისმის. შამაკაცი მღერის).

დაქროლე ქარო, დაუბერე, მთელი კევანა მოსავლელი მაქვს.

ჯერ სატრფო უნდა მოვინასულო,

ჯერ სატრფოს უნდა ჩავეკონო,

ათასი მილი გადამატარე.

ჯ ი მ ი. მაშ, მოვისმენიათ ჩემი სიმღერა?

ლ ა უ რ ა. თ! რამდენჯერ!.. თქვენ კი, მგონი, სულაც არ გახსოვართ.

ჯ ი მ ი. (დაფიქრდება, გაიღიმებს). მეც ისე მომწევნა, თითქოს სადღაც მენახოთ: დაგინახეთ თუ არა კარებში, მაშინვე გამრა თავში. ის კი არადა, თითქოს თქვენი სახელიც მომაგონდა. მაგრამ ნამდგოლი სახელი კი არა, შერქმეული. ამიტომაც აღარ მოგმართეთ სახელით.

ლ ა უ რ ა. „ცისფერი გარდი“ ხომ არა?

ჯ ი მ ი. (შეხტება. გაიღიმებს). ცისფერი გარდი! ღმერთო ჩემო! სწორედ „ცისფერი გარდი“ მაღალ ენზე! საოცარია მესსიერება, არა! რატომდაც სკოლასთან ვერ დაგავაგშირეთ. არადა, სწორედ სკოლიდან კი მასსოვს. ის კი ვერ წარმომედვინა, რომ შეესპირის და იყავით. მაპატიეთ.

ლ ა უ რ ა. ვიცოდი, არ გეხსოვებოდთი..: მაშინაც კი არ მიცნობდით ხეირიანად.

ჯ ი მ ი. როგორ არა, აკი ერთმანეთში ვლაპარაკოდით კიდეც!

ლ ა უ რ ა. კი, როგორ არა... ვლაპარაკოდით.

ჯ ი მ ი. თქვენ როდის მიცნით?

ლ ა უ რ ა. როგორც კი დაგინახეთ!

ჯ ი მ ი. ოთახში შემოსვლისთანავე?

ლ ა უ რ ა. ასესნა ლ უ არა ტომბა თქვენი სახელი, შაშინევ მივხვდი. რომ თქვენ იქნებოდით. მასონებლი, რომ სკოლაში თქვენ ერთმანეთს იცნობით. ასე რომ... გავაღე თუ არა კარი... ჩელადვე გიცანით.

ჯ ი მ ი. რატომ მაშინევ არ მითხარით არაფერი?

ლ ა უ რ ა. (სურთქევა კვერის). ვერ მოვახერხე... ერთბაზად სახტად დავრჩი!

ჯ ი მ ი. რატომ მერე?.. სასაცილოა პირდაპირ!

ლ ა უ რ ა. მართალია... მაგრამ...

ჯ ი მ ი. ზოგიერთი საგანი აღმართ საერთოც კი გმეონდა.

ლ ა უ რ ა. დიახ, როგორ არა.

ჯ ი მ ი. შეიც რომელი?

ლ ა უ რ ა. გალობის გაგვეთილი... გუნდი.

ჯ ი მ ი. აბა!

ლ ა უ რ ა. გასასვლელში ვისხვდით ხოლმე: ურთ მხარეს — თქვენ, მეორე მხარეს — მე.

ჯ ი მ ი. აბა.

ლ ა უ რ ა. ორშაბათობით, ოთხშაბათობით და პარასკევობით.

ჯ ი მ ი. ახლა გამახსენდა — თქვენ მუდამ იგვინებდით ხოლმე.

ლ ა უ რ ა. დიახ... ძალიან მიტირდა იმოდინა კიბეზე ამოსვლა, ცალ ფეხსაცმელზე სქელი ქუსლი მერტყა... გრუხენი გაუდიოდა.

ჯ ი მ ი. ერთხელაც არ გამიგონია არავითარი გრუსუნი.

ლ ა უ რ ა. (მოგონებაზე სახე შეემუშენება). ჩემთვის კი... მეხის გრიალივით იყო.

ჯ ი მ ი. აბ! რას ამბობთ! ერთხელაც არ შემინიშნავს.

ლ ა უ რ ა. მე რომ შემოვიდოდი, უკვე ყველანი ისძნენ. ყველას წინ უნდა ჩამე-არა — ჩემი სკამი სულ ბოლო მწერიელი იდგა. ჩავიკლიდი ჩემი ფეხსაცმლის გრუხუნით... ყველა მე შემომცეკვოდა.

ჯ ი მ ი. ასეთი ეჭვანინა ვის გაუგონია!

ლ ა უ რ ა. ვიცი, მაგრამ რა ვეყო... სიმღერა რომ დაიწყებოდა, გულშე მომეშ-გებოდა ხოლმე.

ჯ ი მ ი. ჰო, მასხოვს. ყველაფერი მომაგნდა. ცისფერ ვარდს გეძახდით... ოღონდ რატომ, ეგ არ მაგნებოდა.

ლ ა უ რ ა. ერთხელ ავად გავხდი, მიოგარდის ინფარქტით და კარგა ხანს გავაც-დინე სკოლა. როცა მოვჩიდ და მოვედი, თქვენა მყითხეთ, სად იყავიო. მიოგარდის ინ-ფარქტი-მეტე, მე გითხარით. თქვენ კი ვარდი მოგეურათ. და მას შემდეგ სულ ცის-ფერ ვარდს მდგრადი ხოლმე.

ჯ ი მ ი. ბეჭედათ მერე?

ლ ა უ რ ა. ააა... ბირიქით, მომწონდა კიდეც... ნაცნობები ხომ თითქმის სულ არ მყავდა...

ჯ ი მ ი. ჰო, სულ მარტო დაიოდით, თქვენთვის.

ლ ა უ რ ა. მეგობრებში ბედი არა მწყალობდა.

ჯ ი მ ი. რატომ მერე?

ლ ა უ რ ა. რა ვიცი, ასე წაეწყო.

ჯ ი მ ი. მაგის გამო ხომ არ...

ლ ა უ რ ა. ჰო... ეგეც მიშლიდა ხელს.

ჯ ი მ ი. ყურადღებაც არ უნდა მიგეციათ.

ლ ა უ რ ა. ვიცი, მაგრამ მაიც...

ჯ ი მ ი. სულ მორცების ბრალია, მეტი არაფერი...

ლ ა უ რ ა. ვცადე დამეძლია, მაგრამ ვერ მოვახერხე...

ჯ ი მ ი. თავს ვერ მიურიეთ?

ლ ა უ რ ა. ვერა, ვერასდიდებით!

ჯ ი მ ი. მორცხვობა ისეთი რამეა, თანდათანობით უნდა დაძლიოთ.

ლ ა უ რ ა. (ნაღვლიანად). ვიცი... განა არ ვიცი...

ჯ ი მ ი. დრო არის საჭირო.

ლ ა უ რ ა. ვიცი...

ჯ ი მ ი. ხალხი არც ისე საშინელია, ახლოს რომ გაიცნობ. ეს არასოდეს არ უნდა დაგავეწყდეთ. თანაც, ყველას თავსი უბედულება სჭირს, განა მარტო თქვენ. თქვენ გვინდით, თითქოს მარტო თქვენა გენდერთ საფერრალი. იმიტომაც გაგიტყდათ კი გვინდით, მიიხედ-მოიხედეთ მაინც, დაგვირდით, რამდენი ვინმა გულგატებილი და იმედ-გაცრუებული. რალა შორის მივდივარ, მეც აგურ, ისეთი იმედი მქონდა, სკოლის დამთავ-რების შემდეგ, ამ დროისათვის, ექვესი წლის განმავლობაში რას არ მივაღწევ-მეტე... არ გახსოვთ, რა ქების წერილი იყო ჩემზე „ჩირალდანში?“

ლ ა უ რ ა. მასხოვს, დიახ. (წამოდგება, მაგიდას მიუახლოვდება).

ჯ ი მ ი. რააც არ უნდა მოკვიდოს ხელი, ყველაფერი გაემართლებოთ. (ლაურა მობრუნდება, ყველალწლოური კრებული მოაქვს). ღმერთო ჩემო, ეს ხომ „ჩირალდანია!“ მობრუნდება, ყველალწლოური კრებული მოაქვს). ღმერთო ჩემო, ეს ხომ „ჩირალდანია!“ მის გვერ- (სასოგიმით გამართმებს წიგნს. უურცლავნ და ერთმანეთს უღიმიან. ლაურა მის გვერ- დით მოიკალათებს, წიგნის ფურცლას განაურობენ. ჯიმის ალერსიანმა მომყრობამ ლაურას მორცებობა თანდათანობით გააქრწყდლა).

ლ ა უ რ ა. აგერ, თქვენ — „პენზანსის მეკობრეებშიც“.

ჯ ი მ ი. (ნაღვლიანად). ამ ოპერეტაში ბარიტონის პარტია მქონდა.

ლ ა უ რ ა. (სხაპასხუპით) რა დიდებულად მღეროდით.

ჯ ი მ ი. (დაიმორცებებს), თავი...

ლ ა უ რ ა. ნამდვილად... ისე კარგად... დიდებულად...

ჯ ი მ ი. თქვენ მომისმინეთ?

ლ ა უ რ ა. სამჯერვა!

ჯ ი მ ი. მართლა?

ლ ა უ რ ა. ნამდვილად.

ჯ ი მ ი. სამივე წამოდგენა ნახეთ?

ლ ა უ რ ა. (თავს დაბრის). დიახ.

ჯ ი მ ი. რატომ მერე?

ლ ა უ რ ა. მინდოდა... ავტოგრაფი მეტხოვა... პროგრამაზე წამიწერეთ-მეტე.

ჯ ი მ ი. რატომ არ მითხარით მერე?

ლ ა უ რ ა. ვერ მოვახერხე... მედამ იმდენი მეგობრები გეხვიათ...

ჯ ი მ ი. უნდა მოსულიყავით და...

ლ ა უ რ ა. მომერიდა... ვაი თუ იფიქროს...

ჯ ი მ ი. რა უნდა მეფიქრა?

ლ ა უ რ ა. რა ვიცი, როგორ გითხარათ...

ჯ ი მ ი. (სამოგონებით მოიგონებს). მართლაც არ მაძლევდნენ გოგოები მაშინ გასაქანს!

ლ ა უ რ ა. ყველას თქვენი სახელი ვერა პირზე!

ჯ ი მ ი. ჰო...

ლ ა უ რ ა. ისე მეგობრულად ეპურობოდით... ყველას...

ჯ ი მ ი. გამანებივრებს... გამაფეხებს სკოლაში.

ლ ა უ რ ა. ყველას... ისე უყვარდით...

ჯ ი მ ი. თქვენც?

ლ ა უ რ ა. ჰო ვარგარებაც არაფერი... ნაზადების წიგნს, რომელიც კალ- თაში უდევს).

113

(სამზარეულოდან ქალის კისეისი მოისმის, გევონება, პატარა გოგონა იცინის).
ჯ ი მ ი. კარგად ვერ მიგიხდით. რომელ მინას გულისხმობთ?

ღ ა უ რ ა. მინის პატარა სათამაშოები... სამკაულები... მინის პატარა მხეცები... სულ პაწინია მხეცები... დედაჩემი მინის სამხეცეს ეძახის! აგრე, თუ გაინტერესებთ!.. ეს თითქმის ყველაზე უძველესაა. ცამეტი წლისა იქნება. (მუსიკა: „მინის სამხეცე“.
ჯიმი ხელს გაუწდის). აა... ფრთხილად... სული რომ შეუბეროთ, გატყდება...

ჯ ი მ ი. სულაც არ გამოგართმებთ... ისეთი მოუქნელი ვარ...

ღ ა უ რ ა. გამომართვით... თქვენ განდორთ. (ხელის გულზე დაუდებს). ააა, ხომ ხედათ, როგორ ნაზად ვიჭირავთ! ააა, სინათლეზე გახედეთ. სინათლე უყვარს! ხე-დვთ, როგორ აელვარდ!

ჯ ი მ ი. მართლაც ელვარებს.

ღ ა უ რ ა. არ მინდა მიკერძოება გამომივიდეს, მაგრამ ეს ყველაზე უფრო მიყ-ვარს.

ჯ ი მ ი. მაინც, რისი გამოსახულება?

ღ ა უ რ ა. შებლზე ერთადერთი რქა ვერ შენიშნეთ?

ჯ ი მ ი. აა, მარტორქაა?

ღ ა უ რ ა. ააა!

ჯ ი მ ი. მარტორქები ხომ გადაშენდენ!

ღ ა უ რ ა. ვიცი.

ჯ ი მ ი. საწყალი! აღმათ როგორ მოწყენილი იქნება მარტოკა.

ღ ა უ რ ა. (გაიღიმებს). იქნებ მოწყინა კიდეც, მაგრამ ერთხელაც არ დაუ-შეწუნია. ურქო ცხენებთან ერთად დევს თაროზე... და ეტყობა, კარგად ეწყობიან ერთ-მანეთს.

ჯ ი მ ი. თქვენ საიდან იცით?

ღ ა უ რ ა. (მხიარულად). ერთხელაც არ შემინიშნავს, ეჩებოთ.

ჯ ი მ ი. (სიცილით). არ უჩებინათ? კარგი ნიშანი! სად დავდო?

ღ ა უ რ ა. მაგიდაზე დადგო. ზოგჯერ უყვართ ხოლმე ადგილის შეცვლა.

ჯ ი მ ი. (ხელებს გაშლის). ერთ შეხედეთ, რამოდენა ჩრდილი მქონია.

ღ ა უ რ ა. უჳ, უჳ, მთელი ჭერი დაფარა!

ჯ ი მ ი. (კართან მივა). ეტყობა, შეწყდა წვიმა. (კარს გამოაღებს) მუსიკა საიდან მოდის?

ღ ა უ რ ა. ქუჩის გადაღმიდნ — „პარადაისის“ საცეკვაო დარბაზიდან.

ჯ ი მ ი. რა იქნება, რომ ცოტა წავიცეკვით, მისს უიზუფილდ?

ღ ა უ რ ა. ო. მე ხომ...

ჯ ი მ ი. თუ მთელი პროგრამა ამოიწურა! ააა, ვნახოთ! (ხელის გულს გაშლის, თითქოს პროგრამას დაწყურებდეს). პო, ამოწურულა! (ვაღლს უკრავენ) ააა, ვაღლი და-უკრეს! (ჯერ მარტო დატრიალდება, მერე ლაურას გაუწვდის ხელებს).

ღ ა უ რ ა. (სუნთქვა უკრის). არ ვიცი ცეკვა.

ჯ ი მ ი. ააა, იგივე კომბლებისი, წერან რომ გერენებოლით!

ღ ა უ რ ა. ჩემს დღეში არ მიცეკვა.

ჯ ი მ ი. ახლა სცადეთ.

ღ ა უ რ ა. უცებ ფეხი რომ დაგადგათ?

ჯ ი მ ი. არა უშავს, მე ხომ მინა არა ვარ!

ღ ა უ რ ა. მაინც... როგორ უნდა დავიწყოთ?

ჯ ი მ ი. მე მომყევით. ცოტა უფრო მაგრად მომხვივთ ხელი.

ღ ა უ რ ა. ასე?

ჯ ი მ ი. ოდნავ უვით. ასე. მთავარია, არ დაიძამოთ... ლაღად, თავისუფლად!

ღ ა უ რ ა. (სუნთქვა უკრის, იცინის). ადვილი სათქმელია „თავისუფლად“

ჯ ი მ ი. ააა!

ღ ა უ რ ა. ალბათ, ადგილიდანაც ვერ დამძრავთ.

ჯ ი მ ი. განდა, სანაძლების ჩამოვიდეთ. (აიყოლიებს, დაატრიალებს).

ღ ა უ რ ა. ღმერთო ჩემო, მართლა არ დამძარით!

ჯ ი მ ი. თქვენ თვითონ, ლაურა, თქვენ თვითონ მომყევით.

ღ ა უ რ ა. მე...

ჯ ი მ ი. ასე! ასე!

ღ ა უ რ ა. აკი ცცდილიბ?

ჯ ი მ ი. ლაღად! თავისუფლად!

ღ ა უ რ ა. ვიცი, მაგრამ არ...

ჯ ი მ ი. წერში გამწორდით!. ახლა უკეთესად გამოგივიდათ.

ღ ა უ რ ა. მართლა?

ჯ ი მ ი. გაცილებით... გაცილებით უფრო უკეთესად. (უხერხული მოძრაობით ტრიალებები რთახში).

ღ ა უ რ ა. უი, აღლიან ჩქარია.

ჯ ი მ ი. პა-პა-პა!

ღ ა უ რ ა. ო, ღმერთო ჩემო!

ჯ ი მ ი. პა-პა-პა!

(უცებ მავილას დაეჯახებიან. ჯიმი შეჩერდება)

რას დავგვახვეთ?

ღ ა უ რ ა. მაგიდას.

ჯ ი მ ი. გადმოვარდა რამე? მომეჩვენა, თითქოს...

ღ ა უ რ ა. გადმოვარდა.

ჯ ი მ ი. ჩერიანი ცხენი ხომ არ გადმოვარდა? ღმერთმა წე ქნას...

ღ ა უ რ ა. სწორედ ის გადმოვარდა.

ჯ ი მ ი. გატყდა?

ღ ა უ რ ა. ახლა ნამდგილ ცხენს დაემსგავსა.

ჯ ი მ ი. რეა მოეტტვრა?

ღ ა უ რ ა. პო... არა უშავს. იქნებ გრჩიენს კიდეც ასე!..

ღ ა უ რ ა. თავის დღეში არ მაპატიებთ, აღმათ — აკი გამორჩეულად გიყვარდათ!

ჯ ი მ ი. თავის დღეში არ მაპატიებთ, აღმათ — აკი გამორჩეულად გიყვარდათ! რა დიდი ტრაგედია ეს არის. მინის გატეხვას რა დიდი რამე უნდა. რაც არ უნდა ფრთხილად იყო, მაინც გატყდება. ქუჩაში მანქანები რომ დადგინდეთ, აქ თაროები ირყევა და ფიგურები იატაზე ცვივა ხოლმე.

ჯ ი მ ი. მე მაინც ძლიან მწყინს, რით ჩემი მიუსწით მიხდა.

ღ ა უ რ ა. (სიცილით). უცებ წარმოვიდებინე — ოპერაცია გაუკეთეს-მეტეი. ამა-ხინჯებდა რეა დავგვეთს... (იცინიან). ახლა უფრო თავისუფლად იგრძნობს თავს სხვა ცხენებთან...

ჯ ი მ ი. პა-პა-პა, ეს შართლაც კარგი რამე მოიგონეთ! (უცებ სურიოზულ ტრია-გადავა). ძალიან სასიამონია, რომ იუმორის გრძნობა გვინიათ. იცით, რა უნდა გითხ-ვადავა, თევენ, განსხვავებული ხართ, სხვებს არა მაგაზარი! ყველასაგან განსხვავებული, რათ, თევენ, განსხვავებული ხართ, სხვებს არა მაგაზარი! ყველასაგან განსხვავებული, რომ იშვიათ შევხედრივარ (ხმა დაურიბილდება, მორძიეთ ლაპარაკობს). ხომ არ გწყინთ, ვისაც კი შევხედრივარ (ხმა დაურიბილდება, მორძიეთ ლაპარაკობს). ხომ არ გწყინთ, ასე რომ გელაპარაკებით? (ღლარა ისე აიღეწება, რომ ხმის ამოღებასაც ვერ ახერხებს).

ღ ა უ რ ა. უცებ წარმოვიდებინე — ოპერაცია გაუკეთეს-მეტეი. ამა-ხინჯებდა რეა დავგვეთს... თევენ რომ გიყურებთ, ისეთი გრძნობა მეუფლებელი, თითქოს... ვერ გამიმითქვამს... საგროთოდ ენაწყლიანი ვარ, მაგრამ... ახლა ვეღარ მომიხრებიანი ჩემი სათქმელის გამოთქმა! (ღლარა გულზე მიიღიდას ხელს, ჩააკველებს, გატყებილ მარტორ-სათქმელის გამოთქმა). უთქვამს თუ არა ვინმე თქვენთვის, რომ ღამაზი ხართ? ქას შეატრალებს ხელში). უთქვამს თუ არა ვინმე თქვენთვის, რომ ღამაზი ხართ? (ამ სიტყვებს კიდევ უფრო აღერსიანად ეტყვიას). (პაუზა, მუსიკა, ღამაზი, ნელ-ნელა

ასწევს თავს, გაკვირვებით შეცყვერებს, თავს გააქნევს). იცით, რა ლამზი ხართ! სხვებისაგან განსხვავდული სილამაზისა. და რავა სხვებს არა ჰგავხარო, ეს კიდევ უფრო მეტ მომხმარებლით განიჭებთ. (ახლა უფრო დაბალი, ჩახრინიშვლი ხმით ლაპარაკომს. ლაურა მიტრიალდება, ახალი, ჯერ განუცდელი ემოციებისაგან ლამის გული შეუღონდეს). ნეტა, ჩემი და იყოთ! ჩაშინ უფრო ადგილად ჩაგინერგადით საკუთარი თავის რწმუნას. თქვენ ყველასაგან განსხვავდული ხართ, მაგრამ ამისი კი არ უნდა გრცევენოდეთ. რადგან იმ სხვებს არაფერი თავისებურება, არაფერი ორიგინალური არ გააჩნიათ. სულ ერთნაირია ასიათასობით ადამიანი, თქვენ კი ურთადერთი ხართ მათ შორის! ისინი მთელი დედამიწის ზურგზე არიან მოუფნილი. თქვენ კი მარტო აქა ხართ. ისინი ბალაზით არიან მოდგრული, თქვენ კი... თქვენ... ცაბული ვარდი ხართ.

(ეკრანზე გამოსახულება — ცისფერი ვარდები).

(მუსიკა ცისფერი)

ლ ა უ რ ა. მაგრამ ცისფერი ვარდები რომ არ არსებობს...

ჯ ი მ ი. სულერთა... თქვენ მაინც... ლამაზი ხართ!

ლ ა უ რ ა. რა მაქს ლამაზი?

ჯ ი მ ი. ყველაფერი... დამერწმუნეთ! თვალები... თმა... ხელები (ხელზე ხელის წავლებს). არ იფიქროთ, თითქოს ეს ფუჭი ქათინაურები იყოს, რაკი თქვენი სტუმარი ვარ, თავაზიანობის ვალს კისძიდეთ ამაზე ადგილი რა იქნებოდა! ისეთ რამეს გავაკუთხებდი, ისეთი ქათინაურებით აგავსებდით! მაგრამ არა. ახლა შე გულწრფელებად გვლებარაკებით. შეგატყვეთ, რომ არასრულყოფილების კოშმარების ვაქვით, რაც ადამიინგეთან ნორმალურ ურთიერთობას გიშლით... ვინმეტ ხომ უნდა შთავაგონოთ საკუთარი თავის რწმენა... ვინმეტ ხომ უნდა გაგრძნობინოთ, რომ ამ სიმორცხვის, სირცხვილისაგან ყოველ წუთში წამოიწოლების ნაცვლად, თავის ამაყად დაჭერა გმართებთ... ვინმეტ ხომ უნდა... ხომ უნდა... გაკოცოთ, ლაურა!

(ხელს ნელ-ნელა ზეგით აცურებს, მხრებშე მოსდებს. მუსიკა სულ უფრო და უფრო ძლიერება. უცემ თავისებრ მიიშიდას ლაურას და ტეჩებში არასობის უცდე თავის გაუცემს. ლაურა ასევე იკავებდა — თვალები უციიცებებს, გაოცემულია. ჯიმი შეტრიალდება, ჯიმეში სიგარეტს ედებს. ეკრანზე წარწერა — „სახსოვ-რად!“)

პირობი! (სიგარეტს მოუკიდებს, ლაურას თვალს არიდებს).

(სამზარეულონდ კვლავ ამანდას კისეის მოისმის, თითქოს პატარა გოგონა იცინოდეს. ლაურა ნელ-ნელა წამოდება, თითქოს გაშლის. ხელში კვლავ რეამომტკრეული მინის მარტორქა უტირავს. ნაზი, დაბნეული გამომეტყველებით დასცემის).

პირობი! ეს რა ვენი!.. ძალიან შევტოვე!.. სიგარეტს არა სწევ, ლაურა? (ლაურა ახედავს, გაუდიმებს, შეკითხება არც კი გაუგონა. ჯიმი გვერდზე მოუკიდება ფრთხილობა. გოგონა უხმიდ შეცყურებს, მოლოდინით. ჯიმი იგრძნობა ამ სიტუაციის მთელ უხერხელობას, გრძნობს. რა განცდებს მოუცავს ახლა ლაურას არსება, დაბნეულად ჩაახველებს და ორნაც გაიწევს. დაშორდება. ალერისიანად მიმართავს) პიტნის კამტვეტი ხომ არ გინდა? (ლაურას, ეტყობა, ისევ არ ესმის მისი. თვალები კიდევ უფრო გაუმრწვინდება). სიცოცხლის წყაროს ეძახია... რა არ მიყრია ამ ჯიმეში, საწყობო გეგონება... (პიტნი ჩაიდებს პიტნის კამტვეტს. მაშინვე გადაყლაპავს და გადაწყვეტს, მთელი სიმარტლე უთხრას. ლაპარაკომს დინჯად და ფრთხილად). ლაურა, შენნიარი და რომ მყავდეს, შეც ტრმოვით მოვაქცეოდი. ბიჭებს მოვაწვევდი ხოლმე სახლში... გავაცნობდი... კარგ ბიჭებს. ისეთებს, ფასაც... მისი დაფასება შევძლებოდათ. ღონისძ ტომს ახლა შეცდომა მიუვიდა... კარგად ვერ შემარჩის მე... იქნება არ უნდა გელაპარაკებოდე ახლა ამას, თქვენ იქნებ ისე დამატიურეთ, უბრალოდ... სხვა რამე არც გიფიქრიათ... საცე რომ იყოს, ამითი არაფერი დაშავებულა. ღონისძ მოელი უბედურება ის არის, რომ მე სულ სხვა დღეში ვარ. არა მაქს ამისი უფლება... არ შემიძლია თქვენი ნომერი ჩაიწერო და და-

გირებო შერე. უფლება არა მაქს იმ კვირაშიაც გამოგიარო, პატარი დაგინიშნო... გა-დაგუჭურებულება, პირდაპირ გითხრა, რათა გაუგებარი არაფერი დარჩეს, გული არ გატეინო... (პატარი. ნელა, ძალიან ნელა, ლაურას გამომეტყველება იცვლება. ჯიმი ნელა მოა-შორებს თვალს და მინის სათამაშოს დახედას ხელშე. სამზარეულოდან ისევ მოისმის ამანდას ცხარული კისეისი).

ლ ა უ რ ა. (მიღავებული ხმით). მეტს... მეტს აღარ გამოივლი?

ჯ ი მ ი. არა, ლაურა... არ შემიძლია. (სავარძლიდან წამოდგება). მეონი უკეშ გითხარი, ლაურა, მე თავისეუფალი არა ვარ. საცოლე მყავს... კარგა სანა... ბეტი ჰქვია. შესავათ შენგამოვეტილი გოგოა... ირლანდიული გათოლიკი... და ბევრი რამ საერთო აღმოგვეწნდა. შარშან ზაფხულს გაფაცანი, როგო სამდინარო გემით აღტორისკენ მივ-დიოდით, უსკურსიაზე. ნახვისთანავე შეგვყვარდა ერთმანეთი.

(ეკრანზე წარწერა: „სიყვარული!“ ლაურა წინ წაბარმაცდა ცოტათი და სავარძლება მოედას ზარდომ ჯიმისვის აღარ სცალა, საცუთარ ფიქრებშია ჩაფლულ). ერთიან დაგმოცალება სიყვარულმა. თითქოს ხელაბად დავიბადე.

ლ ა უ რ ა. (ლაურა წინ წაბარმაცდა ცოტათი და სავარძლება ერთიან დაგმოცალებას. ჯიმის უკეშ აღარ ასხვეს ივი. მართლაც რომ ყოვლისშემტლა ყოფილ სიყვარული... მთელი ქეყვიერება შეუძლია შეცცალის, ლაურა! ყოფილ უკანა ცოტათი დაგმოცალება, სავარძლის ზურგს გადააწვა. ჯიმი ისევ შენიშნავს ლაურას).

ლ ა უ რ ა. მეტიდა გაუძლა ბეტის ავად და დეპეშით გამოიძახეს სენტრელიაში... ასე რომ, როცა ტრიშა მომიპატიგა სადილად, მეც რადა თქმა უნდა, დავეთანხმე... რას გაფიქრებ-დიდი, რომ შენ... რომ ტრიში... რომ მომი... რომ მე... (დაიბნევა)... ფუშ! მართლაც რომ პიონი ვარ! (ისევ სავარძლება დაგმოცალება).

(სი ღოლებრივი სხივი, რაც შინაგანად ანათებდა ლაურას, თანდათან ჩაქრა. ახლა ასე უკანა სახით სის სახემა არმიტიდილი. ჯიმი ზეგრძელად გახედავს).

ლ ა უ რ ა. (ლაურა თავის დაუუნდება. უცემ მატაბურებელი და დაკავებული და გამოიძახებს. კვლავ გაშლის თითებს და გატეხილ სათამაშოს დაკავ-და რომს. მერე ნაზარ აიღებს ჯიმის ხელს, ზეგით ასევეს, ფრთხილად დაუდებს ხელის რებს. მერე ნაზარ აიღებს ჯიმის ხელს, ზეგით ასევეს, ფრთხილად დაუდებს ხელის რებს. გრძელ შენის მარტორებას და ხელს კვლავ მოუშესავს).

რასა შერები? მაჩუქე, ლაურა? (ლაურა თავს დაუუნდებს) რატომ?

ლ ა უ რ ა. სახსოვრად.... (გარბაცით მივა გრამატონთან და დაქრებას).

ლ ა უ რ ა. უკანა ცოტათი დაგმოცალება საქმე! „ას გამოსახულება: სტუმარი მხიარულად უქნებს ხელს დიასახლის, ეთხოვება..“

(სატუმრო თახში სახეგაბრწყინებული ამანდა შემოვარდება. ხელში ძველებრივი კრაისტიანი უკირავს. პუნქით სავსე. მერე ხელში ასევე დეგლებური, მოქმედი ლა-გარი. ზედ — ნუშის ნაბეჭარი).

ლ ა ნ დ ა. იჯ! იჯ! დლივ არ გააგრილა პაერი ამ წვიმამ! ცოტათლენი ჩა-სატებარულებული მოგამზადეთ, ბავშვებთ. (მხიარულად მიმართავს სტუმარს სიმღრურა თუ გაგიგნიათ:

ლიმონათი, ლიმონათი,

ყველასათვის მარგებელი...

ბავშვისათვის, მეომრისთვის;

შინაბერა ქალისთვისაც

ყელის გამაგრილებელი.

ლ ა ნ დ ა. (უხურულად). ჯა! არა... პირველად მესმის.

ლ ა ნ დ ა. რა მოგივიდა, ლაურა? რა სერიოზული სახე გაქვს!

ტ რ მ ი. წაგლო! აკი მიღდიგარა! რსაცა მეტს მიგიურნებ თავკერძობას, მით უფრო ჩემარა წაგლო... ოღონდ კინოში კი არა!

ა შ ა ნ დ ა. წადი! ასე გიქნია, მთვარეზე წასულსარ, საკუთარი თავის მეტი რომ არაფური გახსოვს.

(ტრომი ჭიქას იატაკებები დაანარცებებს, კიბეზე გავარდება, კარს გაიჯასუნებს. ლაურა იყენებს — მას კარი მოხვდა).

საცეკვაო დარბაზიღიდნ მუსიკის ხმა მოდის. ტომი გამწარებით ჩასჭიდებს ხელს ოთავის, თავს მაღლა ასწევს, ციც მთვარეს შეხედავს, რომლის თეთრი სხივები ქუ-ჩას ეფინება. კერანწე წარწერა: „მშვიდობით“... ტომის მონოლოგი იმ პანტომიმის ფონზე წარმოთქმება, რასაც ჩვენ მინაში ვხედავთ: თითქოს ეს მინა ხმაგუმტარი გა-მშვიდობად მინით იყოს შემფარგლული. ლაურა სავარძელზე მოკრუნებულა და ამან-და, ეტყომა, მის დაშვიდებას ცდილობს. ახლა, როცა ხმა არ ვვებშის დედისა, მაყუ-რებლის. თვალში მას თითქოს სულელური საქციელი გასცლი და ლირული, ტრაგი-კული მომხსოვლელობა შესძინა. ლაურას თავისი შავი თმა გადმოჰქონია სახურა, შეთ-ლოდ ტომის მონოლოგის დასასრულს გადაყყრის თმას და დედას გაულიშებს. ამანდას მონრაობა ნელი და გრაციოზულია. როცა იგი შვილს ამშვიდებს. სათქმელს რომ დაა-მთავრებს, ამანდა ერთი წუთის მაზის სურათს შეხედავს და მარინა ასე რომ ჩინების- ძირისავთ. ტომის მონოლოგის დასასრულს ლაურა სანთლებს შეუტერავს და ჩააქ-რობს, ამით მთავრდება დოკუმენტია.

(ლაურა სანთლებზე დაიტრება)

ამა სომ ელვა ანათებს ქვეყნის რეგისტრაციას. ჩაქრებულ შენი სანთლები, ლაურა... და შეცდობით (ლაურა სანთლებს ჩაქრობს. სენა გრლობდა.)

ପରିବହନ ସାମଗ୍ରୀ ଏକାଡେମୀ ଓ ପରିବହନ ଶାଖା ପାତ୍ର

ვლადიმერ სამრეობოგაზოვი

მარკად იორესელეგას მათი სახელი

ମିଥରାନ୍ତରୁ ହୃଦୟ ଶୁଣାଇଲୁ ଗାନ୍ଧିମହିଳାଙ୍କଙ୍କ ପାଇସୁଖ୍ୟରେ ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିଗତିରେ ପରିଚାରିତ ହୁଏଛି।

დგოლობისათვის, ჰუკლერიანთვა ნაამბობიდან ჩას, რომ მეტაური არის 124-ე მსროლელი დივიზიის საბჭოო მცხოვრება ერთ-ერთ სანარჩოლივ აუცილებელ წერტიან შესძლების გრძის შეკვეთა სამი კვიპრის კუნძულობაში, შეიჩერდა კა 28-ი ივნისის მდრ. ას ხაზღვის მიერ საცეცხლი წერტიან გმირულ გარემონტის გასამართლებელ პიტლურის და ასამიერენის მიმზადველი აუთიფირებანი. უ ღმისობა ნაასერებია სახა არტერიატურობისათვის, რაც მაგალითად იყანებ ქრისტენიანის სტ ბაგრატიონი, ამგვარა საბორია კავკა ისამის მასპლა არანისაც ამის პირველ დღეზე სამხრეთი ასაკულის ფრინველის მიმდინარე მარტინ გურიანის მიერ დღეს და დღეს. წიგნში პირველი მევნეობა რაგი ფარტებისა და ამ მეტა ძოლთა ცეცხლი, რომლებიც ამ ბოლოშველ მონახადეს კუთ საშობლოს წიგნში.

ლეგიტიმა — თვითულება, რომელიც საუკუნეებს გაუძლიერდა

— ამასაბად წერული ხელი. — მოსხება ია; —
ხანაგი ცესიონური ქათვე საველ ტელეფონ-
ან.